

Wat is geest?

door

A.E. Knoch

©Concordant Publishing Concern

[Deel 1: Wat is geest?](#) *een diepgaande woordstudie*

[Deel 2: De menselijke geest](#)

[Deel 3: Geestwezens](#)

[Deel 4: De identiteit van de menselijke geest](#)

[Deel 5: De Geest van God](#)

[Deel 6: De geestenwereld](#)

[Deel 7: De "persoonlijkheid" van de heilige Geest](#)

[Deel 8: De suprematie van de geest - deel 1](#)

[Deel 9: De suprematie van de geest - deel 2](#)

Deel 1 - Wat is geest?

(Alle Bijbelcitaten zijn, tenzij anders aangegeven, uit de Statenvertaling.)

Aangezien de huidige geheime bediening van Gods genade als hoofdkenmerk het bezit *geestelijke* zegeningen kent (Efe. 1:3) te midden van de hemelingen, en aangezien de rechtsbasis voor deze hoge eren de inwoning is van Gods heilige Geest (Efe. 1:13,14), zouden we zeer wel op de hoogte moeten zijn van zaken die verband houden met de geest.

Om onze gedachten vrij te maken van verkeerde opvattingen, zullen we eerst de grondfeiten overdenken betreffende het woord "geest" in de oorspronkelijke talen. Dit eenmaal gedaan, zullen we het verschillend gebruik er van bestuderen, en laten zien dat het altijd een verbleekte metafoor is. Dan zullen we proberen het te definiëren, een taak die zo moeilijk is dat we zullen terugvallen op een studie van de werkingen en gevolgen, om zo de kracht er van vast te leggen.

Om mogelijke misverstanden te voorkomen, willen we het duidelijk begrepen hebben dat *Gods heilige Geest niet slechts een invloed of kracht is, zonder "persoonlijkheid"*. Onze voorlopige onderzoeken zijn niet bedoeld om dat te bewijzen. Later zullen we onze redenen geven voor het geloven dat heilige Geest Gods Geest is, en niet een *afzonderlijke* "persoonlijkheid" van God. Dit is een totaal andere zaak. Alle argumenten die gewoonlijk geproduceerd worden voor de "persoonlijkheid" van de heilige Geest kunnen gebruikt worden om deze stelling te ondersteunen, maar geen er van bewijst dat God een Geest en Zijn heilige Geest een andere.

Het geslacht van het woord geest.

In zowel het Hebreeuws als het Grieks worden *dingen* vaak *hij* of *zij* genoemd. Alleen zo af en toe geven we in het Engels een geslacht aan zaken die zonder geslacht zijn. Maar in de talen van de inspiratie is dit de regel, en niet de uitzondering. Als gevolg daarvan is het gebruik van het onzijdige geslacht stuitend, zeker wanneer het wordt gebruikt waar we van nature de mannelijke of de vrouwelijke vorm verwachten. Dit is in ieder geval het geval in het Grieks, met het woord *geest*. In het Nieuwe Testament is "geest" altijd *het*, nooit *hij* of *zij*. Grammaticisch is het altijd een *ding*, een *iets*, ook al wordt het voor een persoon gebruikt. De termen voor God en Christus zijn altijd mannelijk. Het woord "geest" kan gemakkelijk veranderd worden in de mannelijke vorm, als dat wenselijk of juist zou zijn. De Schrift verwerpt opzettelijk de achtervoegsels die gebruikt zouden worden als het een pertinente persoonlijkheid zou zijn. Wij worden geminacht omdat we een geest een "het" noemen, ook al spreken we alleen maar de heilige woorden na.

Een kennelijke uitzondering wordt soms geproduceerd om het tegendeel te bewijzen. De heilige Geest wordt de "trooster" genoemd, een *parakleetos* in het Grieks. Dit woord is mannelijk. De zelfstandige naamwoorden die er naar verwijzen zijn, uiteraard, ook mannelijk. Dit zou moeten bewijzen dat de heilige Geest mannelijk is. Maar de onmiddellijke context, het uitleggend, spreekt van de heilige Geest en verwijst er naar als "het". Dit is een puur grammatische overeenstemming. Misschien kan het door Engelse lezers begrepen worden als ik een ander voorbeeld geef. De geest is een *voorschot* (Efe. 1:14) of *arraboon*. Dit is een mannelijk voornaamwoord. We kunnen hier zien hoe weinig het geslacht met mannelijk of vrouwelijk of persoonlijkheid van doen heeft. Een voorschot is *niet* mannelijk. Het heeft geen individualiteit. *Parakleetos* bewijst deze dingen niet meer dan *arraboon*. Het is een waanidee over Griekse grammatica te denken als ware het Engels. Niemand zou er aan denken het feit, dat "voorschot" mannelijk is, gebruiken om de "persoonlijkheid" van de heilige Geest te bewijzen. De "persoonlijkheid" er van hangt af van het feit dat het *Gods* Geest is, niet van beweringen die al hun kracht verliezen wanneer het onderzocht wordt in het licht van de geïnspireerde talen.

Soms tonen zelfs de oude manuscripten onzekerheid over het geslacht. In Efeze 1:14 verandert de Alexandrinus het onzijdige *ho* in het mannelijke *hos*, wat "die" betekent, en geeft dan: "de heilige geest van belofte, *die* een voorschot is." Omdat het duidelijk is dat de vooringenomenheid van de oude vaders ten gunste van het mannelijke was, net zoals vandaag onder theologen, moet de lezing van de twee andere oude manuscripten, die overeenstemmen met het gebruikelijk gebruik, correct zijn. Er is geen enkele passage waar het tekstuele bewijs het mannelijke ondersteunt.

We hebben zorgvuldig het bewijs over deze zaak onderzocht in de originelen. We hebben aandachtig de vele argumenten overwogen die tegen onze positie zijn voortgebracht. We weten zeer wel dat wij tegen de trend in gaan van evangelische wetenschap, alsook tegen het meest onredelijk vooroordeel van de kant van vurige dienaren van onze Heer. We zijn al vaak verkeerd begrepen en worden beschuldigd van visies die we niet hebben. En toch, onze opdracht van de Heer is *de feiten*

bekend te maken zoals die in Zijn heilig Woord staan. De feiten kennend rekenen we op de aanbeveling van onze Heer, en staan er op dat "geest" in de heilige rollen nooit anders is dan onzijdig. Wij hebben veel licht ontvangen door dit te erkennen. We hebben geprobeerd het door te geven, te midden van veel tegenwerking. We zullen doorgaan te staan op de onweerlegbare feiten van de Heilige Schrift.

De letterlijke betekenis.

Zowel de Hebreeuwse als Griekse woorden voor geest zijn spraakfiguren. Letterlijk geven ze "lucht in beweging" aan, een wind of een windstoot. Soms is er een lichte vraag of het letterlijk of figuurlijk is. Sommigen hebben voorgesteld Johannes 3:8 ongeveer zo te vertalen: "De geest ademt waar het wil, en je hoort het geluid er van, maar je bent je niet bewust van waar het komt en waarheen het gaat. Zo is iedereen verkregen door de geest." Maar het woord *ademt* zou *blazend* moeten zijn, en een geest maakt geen geluid. Beide zijn letterlijk waar voor een stoot lucht. Het werd tot iemand gesproken zonder geestelijk waarnemingsvermogen, om te illustreren wat hij niet kon begrijpen. Nicodemus wist over de beweging van de lucht, maar was onbekend met de bewegingen van de geest. Daarom vertalen we letterlijk *stoot*, en niet met het figuurlijke *geest*. De grote sleutel van Gods onthulling, in het oorspronkelijke, zou bekend moeten zijn bij Zijn heiligen. In het Hebreeuws is het woord geest *ruach*. Mogelijk werd het vroeger als *roech* uitgesproken, want de *a* werd toegevoegd door de [Masoreten](#), die de traditionele klinkergeluiden geven van hun eigen tijd, en niet de oorspronkelijke uitspraak. In deze vorm is het nog steeds te vinden in het Duitse werkwoord *riechen* (ruiken) en het zelfstandig naamwoord *Geruch*, dat reuk of geur betekent, en dit is ook de Hebreeuwse betekenis, wanneer het als werkwoord wordt gebruikt. De kracht er van is snel te zien in de beschrijving van afgoden, "die niet zien en niet horen en niet eten en niet ruiken" (Deut. 4:28; SW). Misschien is ons woord *scent* (reuk) nog dichterbij: "hij ruikt de strijd van verre" (Job 39:25).

De daad van ruiken bestaat uit het voortbrengen van een miniatuur wind van het voorwerp naar de neusgaten, om zo de deeltjes over te brengen naar de gevoelige vliezen en de passende waarneming te doen. Het is zo van belang dat we de eigenlijke feiten zouden kennen bij het opbouwen van ons denken over dit woord, dat we alle passages zullen weergeven waarin *ruch*, hoewel WIND aangevend, gebruikt wordt voor de uitoefening van de zielse ervaring van geur. Het is verbonden met de neus. In de volgende transliteraties vertegenwoordigt *ch* een Duits of Schots geluid, zoals in "loch". En *i*, zoals in alle talen behalve het Engels, heeft een lang geluid, als in "niet" of in het Engelse "be".

ruch, WIND, geur, luchten

Exo. 30:38 - "De man, die dergelijke maken zal, om daaraan te *rieken*, die zal uitgeroeid worden uit zijn volken."

Gen. 8:21 - "En de HEERE *rook* dien liefelijken *reuk*(rich),"

Gen. 27:27 - "*rook* hij de *reuk* (rich) zijner klederen"

Lev. 26:31 - "en Ik zal uw liefelijken *reuk* niet *rieken*. "

Deut. 4:28 - "die niet zien, noch horen, noch eten, noch *rieken*"

1 Sam. 26:19 - "Indien de HEERE u tegen mij aanport, laat Hem het spijsoffer *rieken*"

Job 39:25 - "en *ruikt* den krijg van verre"

Psalms 115:6 - "zij hebben een neus, maar zij *rieken* niet"

Amos 5:21 - "en Ik mag uw verbods [dagen] niet *rieken*. "

Precies dezelfde letter, maar als punten gegeven door de Masoreten, om te lezen als *rahvach*, hebben de betekenis van luchten (als in ventileren), of figuurlijk als bezielen:

1Sam. 16:23 - "dat was voor Saul een verademing"

Job 32:20 - "opdat ik voor mij lucht krijg"

Jer. 22:14 - "en doorluchtige opperzalen"

Een overeenkomend zelfstandig naamwoord (zoals opgemerkt in enkele van de al gegeven voorbeeldpassages) is *rich* (uitspraak: riech). Omdat het zo'n vijftig maal voorkomt, zullen we niet alle plaatsen weergeven. Het is het Hebreeuwse woord dat in de King James vertaling wordt vertaald met "savour" (smaak of geur), hoewel het zo nu en dan met "smell"(geur) wordt weergegeven. Zeer vaak is het een zoete geur in Leviticus en Numeri. In Hooglied wordt het toegepast op de geur van zalven en nardus en wijnstokken en alruinen.

Een studie van deze passages zal de gewone onderliggende gedachte aan *lucht in beweging* laten zien. Dit is echter veel duidelijker in het gebruik van *ruch* als een zelfstandig naamwoord, dat, hoewel gewoonlijk vertaald met "geest", ook wordt weergegeven als *lucht, stoot, adem, koel, storm* en *wind*. Deze laatste is ongetwijfeld de letterlijke betekenis in veel passages. Aangezien dit de hoofdbetekenis is en het natuurlijke verschijnsel waarop God een beroep doet om het idee van geest over te brengen, zullen we allereerst onszelf moeten verzekeren dat dit inderdaad waar is, door de passages te bekijken waarin het voorkomt. De volgende zijn de meeste van de teksten waarin *ruch* verwijst naar echte *lucht in beweging* of *wind*. De lijst is het zeker waard gelezen te worden. Vrijwel overal zou "wind" moeten staan.

ruch WIND, geest

Gen. 3:8 - "de stem van den HEERE God, wandelende in den hof, aan den wind des daags."

Gen. 8:1 - "en God deed een wind over de aarde doorgaan"

Exo. 10:13 - "en de HEERE bracht een oostenwind in dat land, ... dat de oostenwind de sprinkhanen opbracht."

Exo. 10:19 - "Toen keerde de HEERE een zeer sterken westenwind,"

Exo. 14:21 - "zo deed de HEERE de zee weggaan, door een sterken oostenwind"

Exo. 15:8 - "door het geblaas van Uw neus "

Exo. 15:10 - "Gij hebt met Uw wind geblazen;"

Num. 11:31 - "Toen voer een wind uit van den HEERE"

2Sam. 22:11 - "en werd gezien op de vleugelen des winds."

2Sam. 22:16 - "van het geblaas des winds van Zijn neus."

1Kon. 18:45 - "dat de hemel van wolken en wind zwart werd"

1Kon. 19:11 - "En ziet, de HEERE ging voorbij, en een grote en sterke wind, ... [doch] de HEERE was in den wind niet; en na dezen wind een aardbeving;"

2Kon. 3:17 - "for thus said Yahweh, You do not see wind,"

2Kon. 19:7 - "Zie, Ik zal een geest[luchtstoot] in hem geven, dat hij een gerucht horen zal"

1Kron. 9:24 - "Die poortiers waren aan de vier winden,"

Job 6:26 - "en zullen de redenen des mismoedigen voor wind zijn?"

Job 8:2 - "en de redenen uws monds een geweldige wind zijn?"

Job 21:18 - "Dat zij gelijk stro worden voor den wind"

Job 28:25 - "Als Hij den wind het gewicht maakte, "

Job 30:15 - "elk een vervolgt als een wind mijn edele [ziel]"

Job 30:22 - "Gij heft mij op in den wind;"

Job 37:21 - "als de wind doorgaat,"

Job 41:16 - "dat de wind daar niet kan tussen komen."

Psalm 1:4 - " maar als het kaf, dat de wind henendrijft."

Psalm 11:6 - "en een geweldige stormwind zal het deel huns bekers zijn."

Psalm 18:10 - "Hij vloog snellijk op de vleugelen des winds."

Psalm 18:15 - "o HEERE! van het geblaas des winds van Uw neus."

Psalm 18:42 - "Toen vergruisde ik hen als stof voor den wind;"

Psalm 35:5 - "Laat hen worden als kaf voor den wind"

Psalm 48:7 - "Met een oostenwind verbreekt Gij de schepen van Tharsis"

Psalm 55:8 - "dat ik ontkwame, van den drijvenden wind, van den storm."

Psalm 78:39 - "Hij dacht, dat zij vlees waren, een wind, die henegaat en niet wederkeert."

Psalm 103:16 - "Als de wind daarover gegaan is, zo is zij niet [meer],"

Psalm 104:3 - "Die op de vleugelen des winds wandelt."

Psalm 107:25 - "Als Hij spreekt, zo doet Hij een stormwind opstaan,"

Psalm 135:7 - "Hij brengt den wind uit Zijn schatkameren voort."

Psalm 147:18 - "Hij doet Zijn wind waaien,"

Psalm 148:8 - "gij stormwind, die Zijn woord doet!"

Spreuken 11:29 - "Wie zijn huis beroert, zal wind erven;"

Spreuken 25:14 - " is [als] wolken en wind, waar geen regen bij is."

Spreuken 25:23 - "De noordenwind verdrijft den regen"

Spreuken 27:16 - "Elkeen, die haar verbergt, zou den wind verbergen"

Spreuken 30:4 - "Wie heeft den wind in Zijn vuisten verzameld?"

Predik. 1:6 - "de wind gaat steeds omgaande, en de wind keert weder tot zijn omgangen."

Predik. 5:16 - "en wat voordeel is het hem, dat hij in den wind gearbeid heeft?"

Predik. 11:4 - "Wie op den wind acht geeft, die zal niet zaaien"

Jes. 7:2 - "gelijk de bomen des wouds bewogen worden van den wind."

Jes. 17:13 - "als het kaf der bergen van den wind"

Jes. 26:18 - "[maar] wij hebben [niet] dan wind gebaard;"

Jes. 27:8 - " [als] Hij [hem] wegnam door Zijn harden wind, in den dag des oostenwinds."

Jes. 32:2 - "En [die] man zal zijn als een verberging tegen den wind,"

Jes. 41:16 - "en de wind zal ze wegnemen"

Jes. 41:29 - "hun gegoten beelden zijn wind"

Jes. 57:13 - "doch de wind zal hen allen wegvoeren,"

Jer. 2:24 - "naar den lust harer ziel schept zij den wind,"

Jer. 4:11 - "Een dorre wind van de hoge plaatsen in de woestijn,"

Jer. 5:13 - "die profeten zullen tot wind worden"

Jer. 10:13 - " en doet den wind voortkomen uit Zijn schatkameren."

Jer. 13:24 - "door een wind der woestijn."

Jer. 14:6 - "zij scheppen den wind gelijk de draken"

Jer. 18:17 - "Als een oostenwind zal Ik hen verstrooien"

Jer. 22:22 - "De wind zal al uw herders weiden"

Jer. 49:32 - "Ik zal hen verstrooien in alle winden"

Jer. 49:36 - "En Ik zal de vier winden uit de vier hoeken des hemels over Elam aanbrengen, en zal hen in al diezelfde winden verstrooien"

Jer. 51:1 - "Ik zal een verdervenden wind opwekken"

Jer. 51:16 - "en doet den wind voortkomen uit Zijn schatkameren"

Jer. 52:23 - "[gezet] naar den wind;"

Klaag. 4:20 - "De adem onzer neuzen,"

Eze. 1:4 - "een stormwind kwam van het noorden af, een grote wolk,"

Eze. 5:2 - "een derde deel zult gij in den wind strooien"

Eze. 5:10 - "zal al uw overblijfsel in alle winden verstrooien."

Eze. 12:14 - "al zijn benden zal Ik in alle winden verstrooien"

Eze. 13:11 - "een grote stormwind zal [hem] splijten"

Eze. 13:13 - "Ik zal [hem] door een groten stormwind in Mijn grimmigheid splijten"

Eze. 17:10 - "als de oostenwind hem aanroert"

Eze. 17:21 - "de overgeblevenen zullen in alle winden verstrooid worden"

Eze. 19:12 - "en de oostenwind heeft zijn vrucht verdroogd"

Eze. 27:26 - "de oostenwind heeft u verbroken"

Eze. 42:16,17,18,19,20 "zijde"

Dan. 8:8, 11;4 - "de vier winden des hemels."

Hosea 8:7 - "Want zij hebben wind gezaaid"

Hosea 12:1 - "Efraim weidt zich met wind"

Jona 1:4 - "de HEERE wierp een groten wind op de zee"

Jona 4:8 - "dat God een stillen oostenwind beschikte"

Zach. 2:6 - "naar de vier winden des hemels"

Zach. 5:9 - "en wind was in haar vleugelen"

Het Griekse woord voor geest

Op dit punt laten we het Hebreeuwse woord voor wat het is, om het feit vast te stellen dat het Griekse woord voor geest praktisch dezelfde kracht heeft, hoewel een beetje anders in zijn afleiding en meer precies in zijn vorm. Het woord is *pneuma*. Het is in veel van onze woorden te vinden, zoals *pneumatisch*, die allemaal met lucht of geest te maken hebben. Het werkwoord, *pneoo*, betekent "blazen" en wordt meestal verbonden met de wind, zoals te zien valt in de volgende lijst, die al de voorkomende plaatsen heeft.

pneo, BLAZEN, briesje

Matt. 7:25 - "en de winden hebben gewaaid"

Matt. 7:27 - "en de winden hebben gewaaid"

Luc. 12:55 - "wanneer gij den zuidenwind [ziet] waaien"

Joh. 3:8 - "De wind blaast, waarheen hij wil,"

Joh. 6:18 - "overmits er een grote wind waaide."

Hand. 27:40 - "en het razeil naar den wind opgehaald hebbende"

Open. 7:1 - "houdende de vier winden der aarde, opdat geen wind zou waaien op de aarde"

Een blik op deze lijst zal tonen dat het basisidee vrijwel identiek is aan dat van het Hebreeuwse *ruch*. Het verwijst naar *de beweging van de atmosfeer*. Gewoonlijk wordt het wind genoemd, maar het gewone woord voor wind is in het Grieks niet

van deze stam afgeleid. Het is een speciale uitdrukking: *anemos*. Daarom geven we [in de Concordante Vertaling;WJ] in Handelingen 27:40 dit weer met "briesje". Deze voorvallen zijn alle letterlijk, en zouden ons een levendige indruk moeten geven waaruit we een idee kunnen vormen over de werkingen van geest. Het is een onzichtbare, ontastbare kracht, soms zacht, maar elders van ontzagwekkende kracht.

Het zelfstandig naamwoord dat van dit werkwoord (*pneoo*) is afgeleid, komt slechts twee maal voor, maar in beide passages is er zo'n nauw verband tussen het materiële en geestelijke, dat het waard is ze te overdenken.

***pneoo*, BLAZend, stoot, adem**

Hand. 2:2 - "gelijk als van een geweldigen, gedreven wind[stoot],"

Hand. 17:25 - "alzo Hij Zelf allen het leven, en den adem, en alle dingen geeft"

De windstoot die de uitingen van de geest op de Pinksterdag vergezelt, was de fysieke tegenhanger en het symbool van de geestelijke kracht die aanwezig was. Het was een dag van tekenen en sensationele bewijzen van onzichtbare werkelijkheden. Voor ons gebruik is het voldoende dat we opmerken dat "een geweldige, gedreven wind[stoot]," een krachtige en voortgaande luchtstroom, het passend embleem was van de werkingen van de geest. Paulus, in Athene, geeft ons een ander beeld. De inname van lucht is noodzakelijk voor fysiek leven. De adem is het symbool van de geest, net zoals het bloed, dat de combinatie is van de adem met het lichaam, staat voor de ziel. Verderop zullen we de nauwe relatie overdenken tussen de adem en geest in de mensheid.

Het woord *pneuma*, dat honderden malen vertaald is met *geest*, kom uit dezelfde stam als de woorden die we zojuist hebben overdacht. Daarom is de onderliggende gedachte verbonden met BLAZEN. Maar de speciale uitgang *ma* geeft het effect aan dat wordt geproduceerd. Daarom kunnen we het vertalen met *BLAAS-effect*. Het schijnt de energie te veronderstellen van de bewegende atmosfeer. Het wordt zelden gebruikt in een letterlijke betekenis. Eenmaal, in Hebrreeën 1:7, hebben we:

"En tot de engelen zegt Hij wel: Die Zijn engelen *blaasstoten* maakt, en Zijn dienaars een vlam des vuurs."
(SV - aangepast)

Aangezien het overeenkomende deel, "een vlam des vuurs", letterlijk is, zijn we gedwongen *pneuma* ook zo te vertalen. Anders is de parallel verstoord. In Joh. 3:8 lezen we van het *geluid* van *pneuma*. Daarom is het ook letterlijk, want geest kan niet gehoord worden.

Definities van geest

We kunnen nu een poging doen een algemene definitie van geest te formuleren, gebaseerd op onze verdere onderzoeken, om ons begrip er van te verifiëren, versterken en corrigeren. We zullen de algemene definitie volgen door vier

secundaire en meer specifieke verklaringen, elk waarvan een onderdeel van het onderwerp vormt. Deze definities zijn uit onze *Keyword Concordance*.

Geest is de onzichtbare, ontastbare kracht van actie, leven en verstand. Het is een verstandelijk principe van actie (Luc. 9:55; 2 Kor. 12:18), als de geest van zachtmoedigheid (1 Kor. 4:21), van profetie (Openb. 19:10), van geloof (2Kor. 4:13), van zoonschap (Rom. 8:15), van kracht en liefde en gezond verstand (2Tom. 1.7), van slavernij (Rom. 8:15), van koppigheid (Rom. 11:8), en van de wereld (1Kor. 2.12). Het wordt gebruikt voor het levensprincipe dat alle dieren en de mensheid gemeenschappelijk hebben (Pred. 3:21; Gen. 6:17). Het wordt ook toegepast op onstoffelijke wezens (2Kron. 18:20), zonder vlees en botten (Luc. 24:39), die gewoonlijk onrein of kwaad zijn (1Tim. 4:1), alsook op demonen (Luc. 4:33) en op boodschappers (Openb. 4:5).

Het hoogste gebruik er van beeldt de goddelijke kracht uit zoals getoond in Zijn onzichtbare, ontastbare werkingen (Joh. 4:24), de Geest van God, die heilige Geest (Matt. 1:18; Joh. 3:8; Hand. 13:2), die over mensen komt voor kracht (Hand. 1:8), doopt voor reiniging (Hand. 1:5) en vereniging (1Kor. 12:13), vullen voor spreken (Hand. 2.4; Efe. 5:18), verzegelt voor veiligheid (Efe. 1:13), en inwoning (1Kor. 3:16) voor blijvende gemeenschap.

Onpersoonlijke geesten

Bij het bestuderen van zo'n moeilijk onstoffelijke thema, zal het ons helpen het gebruik van het woord geest te scheiden, en die van dezelfde soort in een groep samen te brengen. Het eerste grote onderscheid dat zich aandient is dat van *persoonlijk* en *onpersoonlijk*. Hoewel geest gewoonlijk wordt gebruikt voor intelligente wezens, geeft het ook de innerlijke bewegend kracht aan, die levend maakt en het handelen controleert. De wijdsten blik hierop wordt ons gepresenteerd in de volgende tegenstelling:

"Doch wij hebben niet ontvangen den geest der wereld,
maar den Geest, Die uit God is"
(1Kor. 2:12)

We kunnen onmogelijk de geest van de wereld tot een persoonlijkheid maken. Het is de *tijdgeest*, de loop der tijden, de onderstroom die de wereld draagt op haan loopbaan. Zo is er ook een tegenstroom, nauw verbonden maar niet geïdentificeerd met de heilige Geest, die van God is.

Andere, meer specifieke voorbeelden waarin de geest de aandrijvende kracht is, het in beweging brengende motief, zullen van belang zijn.

1Joh. 4:6 - "Hieruit kennen wij den geest der waarheid, en den geest der dwaling."

1Petr. 4:14 - "de Geest der heerlijkheid, en [de] [Geest] van God rust op u."

Efe. 1.17 - "den Geest der wijsheid en der openbaring"

Rom. 8:15 - "den Geest der aanneming tot kinderen"

2Kor. 4:13 - "denzelfden Geest des geloofs"

Hebr. 10:29 - "en den Geest der genade smaadheid heeft aangedaan"

1Kor. 4:21 - "den geest der zachtmoedigheid?"

Gal. 6:1 - "met den geest der zachtmoedigheid"

In tegenstelling met deze zijn de volgende (de eerste is al geciteerd):

1Joh. 4:6 - "Hieruit kennen wij den geest der waarheid, en den geest der dwaling."

2Tim. 1:7 - "niet gegeven een geest der vreesachtigheid"

Rom. 11:8 - "een geest des diepen slaaps"

Rom. 8:15 - "gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreze"

Luc. 13:11 - "een vrouw, die een geest der krankheid"

Niet alleen wordt de kosmos of wereld gekenmerkt door een speciale geest, maar de tijden van de aionen worden onderscheiden van de voorgaande en opvolgende tijden door de "aionische geest". Ze is verbonden met zonde en verlossing. Daarom hebben we de opmerkelijke uitdrukking:

"Die door den eeuwigen Geest Zichzelven Gode onstraffelijk opgeofferd heeft.." (Hebr. 9:14)

De term geest wordt gebruikt om het ware innerlijk verlangen of motiverende kracht aan te geven, in tegenstelling tot het uiterlijk voorkomen, de eigenlijke bedoeling of betekenis, en niet zozeer de letter.

Rom. 2:29 - "Maar die is een Jood, die het in het verborgen is, en de besnijdenis des harten, in den geest, niet [in] [de] letter"

Rom. 7:6 - "dienen in nieuwigheid des geestes, en niet [in] de oudheid der letter."

Gal. 5:25 - "Indien wij door den Geest leven, zo laat ons ook door den Geest wandelen."

2Kor. 3:6 - "Nieuwen Testaments, niet der letter, maar des Geestes;"

Efe. 4:23 - "En dat gij zoudt vernieuwd worden in den geest uws gemoeds,"

Openb. 19:10 - "de getuigenis van Jezus is de geest der profetie"

Tijd en plaats zijn meestal bij ons bekend door middel van onze lichamelijke gevoelens. Om indrukken anders dan via het lichaam te ontvangen, net alsof het in een andere plaats of tijd is, wordt aangegeven met *in geest*.

Openb. 1:10 - "ik was in geest op den dag des Heeren"

Openb. 4:2 - "En terstond werd ik in geest;"

Openb. 17:3 - "En hij bracht mij weg in een woestijn, in geest"

Openb. 21:10 - "En hij voerde mij weg in geest"

[In de Statenvertaling staat hier steeds "in den geest". Het "den" komt in de Griekse tekst niet voor. daarom is het weg gelaten.]

Veel dat bestaat is vormelijk en soms leeg. Dat was ook het geval met het ritueel van goddelijke aanbidding dat aan Israel werd gegeven.

God, Die Geest is, verlangt liever de kracht dan de vorm. Hij verlangt naar de onzichtbare, ontastbare werkelijkheid, waarvan het uiterlijk slechts de tegenhanger is.

Joh. 4:23 - "de ware aanbidders den Vader aanbidden zullen in geest en waarheid;"

Filip. 3:3 - "wij zijn de besnijding, wij, die God in Geest dienen"

Efe. 2:22 - "tot een woonstede Gods Geest."

[In de Statenvertaling staat hier steeds "in den geest". Het "den" komt in de Griekse tekst niet voor. daarom is het weg gelaten.]

Dat wat geen fysieke basis heeft, wat onstoffelijk is, wordt geassocieerd met geest.

Matt. 5:3 - "Zalig [zijn] de armen van geest"

Matt. 22:43 - "Hoe noemt Hem dan David, in Geest, [zijn] Heere?"

Rom. 15:30 - "en door de liefde des Geestes,"

Kol. 1:8 - "Die ons ook verklaard heeft uw liefde in Geest."

Gal. 5:25 - " Indien wij door Geest leven,"

1Petr. 4:6 - "maar leven zouden naar God in geest."

Efe. 6:18 - "biddende te allen tijd in Geest"

1Kor. 14:16 - "indien gij dankzegt in geest"

Efe. 5:18 - "maar wordt vervuld met Geest"

Gal. 5:16 - "Wandelt in Geest"

Gal. 5:18 - "Maar indien gij door Geest geleid wordt"

1Kor. 14:2 - "doch is geest spreekt hij verborgenheden"

Gal. 5:5 - "Want wij verwachten in Geest, uit het geloof, de hoop der rechtvaardigheid."

Eenheid werd in Israel verkregen door lichamelijke verwantschap. Zij hadden gezamenlijke voorouders. Nu, echter, is de eenheid tussen de Heer en de Zijnen, en dat tussen de heiligen, gebaseerd op het bezit van een gezamenlijke geest. Ze worden aangedreven door dezelfde levende kracht die hen in dezelfde richting dringt.

1Kor. 6:17 - "Maar die den Heere aanhangt, is een geest [met] [Hem]."

1Kor. 12:13 - "Want ook wij allen zijn door een Geest tot een lichaam gedoopt; ... en wij zijn allen tot een Geest gedrenkt"

Efe. 4:4 - "Één lichaam is het, en één Geest,"

Efe. 2:18 - " Want door Hem hebben wij beiden den toegang door een Geest tot den Vader"

2Kor. 12:18 - "Hebben wij niet in denzelfden geest gewandeld?"

Filip. 1:27 - "dat gij staat in één geest"

In veel gevallen lijkt het onmogelijke een duidelijke lijn te trekken tussen een "persoonlijke" en een "onpersoonlijke" geest.

Ja, dit onderscheid wordt ons opgedrongen door de filosofie van mensen en niet zozeer door het Woord van God. Het is vaak zeer moeilijk te beslissen.

Bijvoorbeeld: in verband met de menselijke geest zouden we een lijst kunnen geven waarin vlees en geest aan elkaar worden tegengesteld. Misschien zouden deze passages genoteerd moeten worden als "onpersoonlijk". De menselijke geest is zeker "persoonlijk" in de geaccepteerde vorm, maar, als we dat doen, vereist het contrast dat we ook het vlees "persoonlijk" moeten maken. Sommigen die op de persoonlijkheid van de menselijke geest staan, willen het niet uitbreiden naar het vlees. Het is het vlees *van* een persoon. En het is de geest *van* een persoon. De "persoonlijkheid" bestaat uit hun intieme relatie met een persoon, niet in een onderscheiden persoonlijkheid op zich.

Deel 2 - De menselijke geest

Afgezien van een figuurlijke zin, is een menselijke wezen geen geest, maar een combinatie van lichaam en adem. Deze verenigen zich om een geest voort te brengen en resulteren in leven en gevoel (Gen. 2:7). Bij het bestuderen van de geest van de mensheid, en inderdaad alle dieren, in de heilige Schrift, vinden we die nauw verbonden met de adem. De geest is de link tussen adem en leven. Dit wordt in de King James vertaling voor de lezer verborgen. Sprekend over het bereik van de dood door de Zondvloed, laat die ons lezen "allen in wiens neusgaten de adem was *van de geest* van het leven".

We weten allemaal door ervaring dat ons leven afhankelijk is van ademhalen. Je "laatste adem uitblazen" betekent de dood. Maar we weten ook uit de Schrift dat de *geest* de enige bron van leven is. Daarom is het gemakkelijk te zien hoe logisch de volgorde van de termen in deze opmerkelijke zinsnede is, "de adem was van de geest van het leven", want de lucht die we ademen, gecombineerd met elementen in het lichaam, brengt de kracht of levensenergie voort waarvan leven afhankelijk is. Adem wordt in de Schrift, in een bepaalde zin, gebruikt als synoniem met geest. Aangezien de aanwezigheid van de een het andere inhoudt, en adem een oorzaak is waarvan geest het gevolg is, is er goede grond voor hun verbinding. Laten we een paar van de passages overdenken waarin ze voorkomen.

Maar laten we eerst het feit opmerken dat *geest niet wordt genoemd in het verslag over Adam's schepping*. Niet alleen dat, er wordt duidelijk gezegd dat hij geformeerd werd uit de grond van het land (Gen. 2:7). *Dat* is de *mens*. Het is nutteloos hier tegenin te gaan, zoals velen doen, die er op staan dat de mens in essentie geest is, met een materieel omhulsel. Zo staat het niet in Gods geïnspireerde verslag. De eerste mens is uit de grond, aards (1Kor. 15:47). In dit menselijk gestel blaast God de adem van de levenden. Omdat wij nog steeds de adem van de levenden in- en uitademen, zouden we de betekenis van deze uitspraak niet moeten missen. Toen God Adam vormde, begon het menselijk organisme te functioneren na het opblazen van de longen. Toen, met bestudeerde vermijding van de volgende link, die geest is, wordt ons verteld dat de mens een levende ziel werd.

De reden hiervoor is niet ver te zoeken. Adam is niet de enige mens die hier in beeld is. De Tweede Mens, de Laatste Adam, is zo uitmuntend geestelijk, dat, terwille van het contrast, de geest onderdrukt moet worden in het verslag van Adam's schepping. Feitelijk moet hij wel een geest hebben gehad. In werkelijkheid is hij slechts een levende ziel, gemaakt van grond en atmosfeer, slechts een vlam, gevoed door de materiële elementen van de Aarde. Wij zijn als hem. Alleen wanneer we in contact komen met de Heer uit de hemel, de leven-gevende Geest, worden onze geesten overheersend.

Er is weinig gevaar dat we te materialistisch zijn waar het de samenstelling van het menselijk ras betreft. De neiging vandaag is de duidelijke beweringen van de Schrift te ontkennen. Elihu's woorden aan Job laten zien hoe, in de dood, de mensheid slechts anorganische materie is, zoals die welke wij onder onze voeten vertreden:

"Indien Hij Zijn hart tegen hem zette,
Zijn geest en Zijn adem zou Hij tot Zich vergaderen;

Alle vlees zou tegelijk den geest geven,
en de mens zou tot stof wederkeren."
Job 34:14,15;SV)

Ontbinding is een chemisch proces. Organisch materiaal keert terug naar anorganisch. Het is een omkeer, na de dood, van de vorming van Adam, naar vóór het leven. Het leven is ook een chemisch proces. De brandstof die gebruikt wordt is de zuurstof van de atmosfeer. De kracht die voortgebracht wordt is de geest, die een wordt met het lichaam om het leven en gevoel (of ziel) te geven.

Omdat alleen de zuurstof van de atmosfeer schijnt te combineren met de substantie van het lichaam om de vitale functies in stand te houden, hebben we een sterke neiging om het de "adem" te doen zijn die geest voortbrengt. Er schijnt een soortgelijke overeenkomst te zijn tussen de grond van het land en de zuurstof van de atmosfeer, want het Hebreeuwse woord grond (niet "stof"), dat gebruikt werd voor de mens, omvat niet heel het oppervlak van de Aarde, maar alleen die delen die met zuurstof verbonden zijn en in staat zijn plantenleven te ondersteunen. Het lijkt er bijna op dat de energie die voortkomt uit de inname van zuurstof de geest is van de zielse mensheid. Maar passages als Job 37:10 - "Door [zijn] geblaas geeft God de vorst", lijkt aan te tonen dat het woord "adem" zelf niet beperkt is tot zuurstof, ook al lijkt het essentiële factor te zijn voor menselijke vitaliteit.

De geest in de mens kan daarom gezien worden als de vitale kracht die voortkomt uit een combinatie van aardse substanties, vast, vloeibaar en gasvormig, onder de scheppende en in stand houdende hand van God. Het gas kan gebruikt worden zoals het is, maar de vaste substanties moeten eerst verpulverd en belucht worden in de grond. Dit werd bij de schepping gebruikt. Vanaf hier moet het verder georganiseerd worden in levende planten, voordat het binnen kan gaan in het dierlijk organisme en door het lichaam omgezet worden in voedsel. In de longen komt de atmosfeer in contact met het bloed. De adem, zo schijnt het, ondergaat een chemische verandering, die vergeleken kan worden met verbranding. Zoals lucht in een vuur gezogen wordt en de kolen omvormt in hitte en energie, zo combineert de adem met de substantie van het lichaam om geest te vormen, de energie die aanwezig is in actie, in leven en in verstand.

Aangezien de menselijke geest mijn onderwerp is, is het ver van mijn doel te ontkennen dat de mens een geest *heeft*. Maar ik wil hier het punt benadrukken dat de mens geen geest *is*. Hij is in de kern grond, en zijn geest is niet, strikt en analytisch genomen, een apart wezen, een andere persoonlijkheid dan zijn vlees, maar een kracht die voortgebracht wordt door de verbranding van de adem en het lichaam. Ik geloof dat er geesten zijn zonder lichamen. Ik weet dat zij het menselijk lichaam kunnen binnengaan en controleren door de menselijke geest te overmannen. Maar ik kan geen grond vinden voor de veronderstelling dat de menselijke geest van deze soort is. Het lichaam van de mens is niet slechts een huis voor de geest, maar een essentiële factor bij de productie van zijn geest. Er kan geen menselijke geest zijn zonder een lichaam en adem.

Er zijn vele soorten geesten. De menselijke geest is zeker anders dan alle andere. "Want wie van de mensen weet, hetgeen des mensen is, dan de geest des mensen,

die in hem is?"(1Kor. 2:11). Wij kunnen andere geesten niet begrijpen en zij kunnen ons niet begrijpen. Onze geesten kunnen de geest van God niet begrijpen zonder het ontvangen van Zijn Geest. Laten we dan ook niet onze studie van de menselijke geest verstoren door hem met andere te verwarren. Een geestelijke wezen heeft geen vlees en botten (Luc. 24:39), maar een menselijke geest is voor zijn bestaan afhankelijk van vlees. Om die reden is hij, in de oude schepping, onderschikt aan de ziel en het vlees.

Wij vertrouwen uiteraard alleen op de Schrift om deze positie te bewijzen. Toch heeft een ieder van ons, omdat ieder van ons deze menselijke geest heeft waarvan we spreken, de waarheid tot een praktische test zien komen. Wij kunnen niet leven scheppen, maar we hebben het wel vernietigd zien worden. Hoe kan een mens de geest wegdoen, waarvan het leven afhangt? Ze kunnen hem niet aanraken, maar zij kunnen wel de handeling van ademen stoppen en zij kunnen het bloed vergieten, zodat hij niet kan functioneren. Door dit te doen vernietigt men effectief de geest en veroorzaakt men de dood. Leven is afhankelijk van het functioneren van het lichaam, in het bijzonder de longen. De link tussen adem en leven is de geest, die verdwijnt met de adem. Het is onmogelijk een menselijke geest waar te nemen uit zijn noodzakelijke oorzaken, lichaam en adem.

Misschien zal een parallel in een ander gebied helpen om onze gedachten op te helderen. Electriciteit is, op een bepaalde manier, vergelijkbaar met geest. We hebben een menselijk wezen vaak vergeleken met een elektrische lamp, waarin de gloeidraad het materiële lichaam is, de elektrische stroom de geest en het licht de ziel. Indien de stroom wordt gestopt gaat het licht, net als de ziel, naar het "ongeziene". De vraag is hoe de stroom te stoppen als we geen schakelaar hebben om ze af te sluiten. Al wat we kunnen doen is naar de centrale te gaan en die te sluiten. We kunnen stoppen met de aanvoer van brandstof, maar het zou veel gemakkelijker zijn als we alle lucht zouden afsluiten. We zouden zo de verbranding verstikken. Zodra het vuur uit is zal er geen electriciteit geproduceerd worden en dus ook geen licht. Onze lichamen zijn miniatuur electriciteitscentrales voor de productie van vitale energie. De adem is essentieel voor geest, voor leven en voor gevoel.

Hoewel we weten dat geest de directe oorzaak van leven is, kunnen we de aanwezigheid er van niet vaststellen door een van onze zintuigen. We moeten terugvallen op de adem, die geest veroorzaakt, of op de ziel, die een product er van is. Indien een persoon ademt leeft hij. Indien hij bewustzijn of gevoel of beweging heeft, leeft hij. Wanneer we een verlichte lamp zien, dan redeneren we dat een elektrische stroom er de oorzaak van is. Daarentegen, als het licht weg is, is de stroom afwezig. Wanneer we een lijk zien, zonder beweging, niet reagerend op welk gevoel dan ook, zonder ademhaling, kunnen we er behoorlijk zeker van zijn dat de geest er niet meer is.

Wat wordt er van de geest in de dood? We kunnen ook vragen: wat wordt er van de elektrische stroom in de duisternis? Zowel de adem als de geest worden ons gepresenteerd als een geschenk van God. De Godheid, Zelf Geest, is, in een speciale betekenis, de God van de geesten van alle vlees (Num. 16:22; 27:16). Jesaja, ons herinnerend aan Zijn creatieve daden, vertelt ons hoe Hij schepselen in stand houdt op Aarde (Jes. 42:5).

"Die den volke, [dat] daarop is, den adem geeft,
en den geest dengenen, die daarop wandelen: "

Bij de dood neemt Hij deze geschenken terug. De adem die we adem, net als het voedsel dat we eten, is te danken aan Zijn rijkdom. Omdat er in de dood aan deze zaken geen behoefte is, keren zij terug naar de Gever. Zo is het ook met de geest. Volgens Prediker 12:7...

"En dat het stof wederom tot aarde keert, als het geweest is;
en de geest weder tot God keert, Die hem gegeven heeft"

Leven door geest

Leven is, in al haar verschillende aspecten, altijd een uiting van geest. Zoals we zagen is het lichaam, zonder de geest, dood (Jac. 2:26). Om het beeld van het wilde beest te laten spreken en handelen, gaf de valse profeet het een *geest*. Er wordt verondersteld dat dit een soort elektrische robot zal zijn, uitgerust met een geluidsinstallatie, zoals bij een radio. We hebben radio's gekend die alleen de nabijheid van een menselijke vorm nodig hadden om ze te starten. Al wat nodig was, was naar ze toe te lopen en, zogezegd, de "capaciteit" van het lichaam zou ze doen afstemmen op een of ander ver weg gelegen station. Maar dit is alleen speculatie. Het punt is dat het beeld zal handelen als ware het levend en er wordt een *geest* gegeven voor dat doel. Het kan zo zijn dat het beeld een kwade geest wordt gegeven voor de werking er van.

De twee getuigen, drie dagen dood achter gelaten in de stad Jeruzalem, worden levend gemaakt door de intrede van de geest van leven van God (Openb. 11:11). Dit alles is bedoeld om de algemene regel te bewijzen dat "De *geest* is het die levend maakt" (Joh. 6:63;SW). Dit was zelfs voor onze Heer waar. Hij was ter dood gebracht, in of door vlees, maar levend gemaakt in of door geest (1Petr. 3:18). Zijn dood omvatte zowel Zijn geest als Zijn vlees, want Hij beval het aan Zijn Vader. Maar het vlees was het *middel*, of *instrument*, waardoor Hij ter dood werd gebracht. Zo ook is de geest het *middel* waardoor Zijn lichaam terug werd geroepen naar het leven. De derde naamval, zoals in deze passage gebruikt, zou allen van de gedachte moeten weghouden dat alleen Zijn vlees werd gekruisigd en dat alleen Zijn geest werd levend gemaakt. Trouwens: hoe kon Zijn geest levend worden gemaakt als die niet eerder stierf?

Om dit deel van ons onderwerp samen te vatten: Afgezien van de speciale werking van de geest van God in de heiligen, is een menselijk wezen gemaakt van de grond, die samenwerkt met de adem om de kracht of energie te scheppen die geest genoemd wordt, die, op zijn beurt, leven geeft en ook gevoel, wat ziel genoemd wordt. Dit kan het zoölogische aspect van geest genoemd kunnen worden. Het woord wordt gewoonlijk gebruikt in de ijlere sferen van denken, om de stoffelijke mens aan te geven, en de bewegingen en krachten van het denken en het hart. Het is op deze aspecten dat we ons nu gaan richten.

De geest van de gelovige levend gemaakt

Er is een andere, hogere bron van geest dan die welke wordt geleverd door de adem en het lichaam. Onze Heer vertelt ons dat de *uitspraken* die Hij tot hen sprak geest zijn en leven (Joh. 6:33). Dit brengt ons bij de meest vitale van alle gebruiken van het woord, voor ons die leden van Christus zijn. Er is een manier waarin Gods woorden ons energie geven, ons vitaliseren. Deze woorden hebben geen direct effect op onze lichamelijke stelsels, maar zij brengen nieuw leven in onze geesten. "Maar indien Christus in jullie is, dan is het lichaam wel dood door de zonde, maar de geest is leven door gerechtigheid" (Rom. 8:10;SW). Dit is te danken aan de werking van de geest van God door het Woord van God, zodat de rol die door onze eigen geest gespeeld wordt ondergeschikt is en niet altijd gemakkelijk te onderscheiden.

De wet van leven van de geest in Christus Jezus bevrijdt ons van de wet van de zonde en dood (Rom. 8:2). De wet van Mozes was voor het vlees: doe dit en leef. Aangezien allen gefaald hebben, is het een wet van dood geworden. Zo is het niet met leven in Christus Jezus. De wet voor leven in Hem is geheel het tegendeel. Ze is voor hen die *niet* doen, maar geloven (Rom. 4:5). Het is geen loon, maar een geschenk. Dit leven is niet voor het vlees, maar voor de geest. Dit is wat ons bevrijdt van alle veroordeling. In geest vervullen wij de rechtmatige eisen van de wet, ook al wandelen we niet naar de vleselijke bevelen. De houding van het vlees is de dood, die van de geest is leven en vrede (Rom. 8:6).

Het geven van leven aan onze geesten door het Woord is het grote wonder dat zondaren omvormt naar heiligen. Het is het vitale punt in de twee figuren die gebruikt worden om hun intrede in het leven te illustreren. Menselijke wezens ontvangen leven door schepping of voortbrenging. Adam en Eva werden geschapen. Alle anderen zijn geboren. Zij die ingaan in het koninkrijk doen dat door geboren te worden uit geest (Joh. 3:5). Omdat zij die delen in het hemelse lotdeel niet door wedergeboorte voldoende zijn toegerust voor het nieuwe gebied, worden zij een nieuwe schepping gemaakt, met toegevoegde krachten en vermogens, om hen in staat te stellen te functioneren wanneer zijn weg van de Aarde zijn. Zij zullen niet tot geesten omgevormd worden, maar zij zullen geestelijke lichamen ontvangen in plaats van hun huidige aardse lichamen (1Kor. 15:47-49).

Geest en vlees

In dit verband is een punt van groot belang verloren gegaan in de vaagheid van onze gewone vertalingen. Het is dit: Wij zijn nooit samen met Christus *opgestaan*. Wij zijn *opgewekt*, waar *het onze zielen betreft* en *levend gemaakt* waar *het onze geesten betreft*, maar nooit *opgestaan* waar *het onze lichamen betreft*. De figuur van opstanding is nooit toegepast op onze plaats in Christus, omdat onze lichamen niet direct beïnvloed worden door de huidige werkingen van de geest van God. Er is een indirecte reactie, door de geest en de ziel, maar geen directe inspanning om het lichaam te redden. Daarom sterven de gelovigen net zo goed als de ongelovigen door oorzaken die zijn lichamen gestel beïnvloeden. De tevredenheid, de troost, de vreugde, het gejuich dat tot ons komt door het woord van God, alsook de terughouding van vernielende zonden tegen het vlees, zouden gunstig moeten zijn voor de gezondheid en de levensduur van het vlees. De levendmaking er van echter, wacht tot de opstanding.

Bij de komst van de Heer zullen Zijn heiligen levend gemaakt worden. Allesoverstijgend leven zal het hunne zijn, in het vlees alsook in de geest. Nu, echter, wordt leven alleen rechtstreeks toebedeeld aan de geest. Dit veroorzaakt de botsing tussen vlees en geest die de ervaringen van de heiligen kenmerkt. "Want het vlees begeert tegen het vlees en de geest tegen het vlees" (Gal. 5:17;SW). "Want de gezindheid van het vlees is de dood, maar de gezindheid van de geest is leven en vrede" (Rom. 8:6;SW). "De geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak" (Matt. 26:41;SW). Wij "zijn niet in vlees, maar in geest" (Rom. 8:9;SW). Wij zouden niet "niet naar het vlees [moeten] wandelen, maar naar de geest"(Rom. 8:4;SW). "Want die zaait in zijn vlees, zal verderf oogsten uit het vlees; maar die zaait in de geest, zal eonisch leven oogsten uit de geest"(Gal. 6:8;SW). "Zijn jullie zó onnadenkend? Beginnend* met geest, worden jullie nu gecompleteerd met vlees!" (Gal. 3:3;SW).

Dit is in overeenstemming met de pas hervonden waarheid dat zonde, in de mensheid, een bijproduct is van het doodsproces. Onze geesten, verlevendigd door het woord van God, zijn niet aan het sterven. Onze lichamen wel. Adam droeg geen "zondige natuur" over aan zijn nageslacht. Hij gaf sterfelijkheid door. "zo ging de dood door in alle mensen, waarop allen zondigden"(Rom. 5:12;SW). De mensheid zondigt omdat men stervende is. Ons vlees doet hetzelfde omdat het nog niet levend is gemaakt door Gods Geest. Onze geesten, echter, zijn niet aan het sterven. Daarom gaan ze dwars tegen het vlees in en zouden ze het moeten beteugelen. Wij zouden niet moeten wandelen in overeenstemming met het vlees, maar in harmonie met de geest. Door de geest zouden wij de werkingen van het lichaam ter dood moeten brengen.

Geest en ziel

Aangezien die ziel, die bestaat uit gevoelens die we ervaren, het gevolg is van vlees en ook geest, staat hij niet in harmonie met de geest. Ze zijn, in de praktijk, buitengewoon moeilijk om van elkaar te scheiden. Alleen het zuivere zwaard van het woord van God kan de ziel van de geest scheiden (Hebr. 4:12). Ja, veel, zo niet het meeste, van het hedendaagse geestelijke is in werkelijkheid sensualiteit, dat woord gebruikend in de hoogste betekenis. Gevoelens en emoties worden over het algemeen verward met geestelijke kracht. Vrijwel de hele machinerie van het moderne evangelisme lijkt geconstrueerd te zijn om de ziel van de zondaar te betoveren, en niet zozeer om diens geest levend te maken. Bijeenkomsten en mensen worden geheel beoordeeld op hun effect op de gevoelens. Het zielse heeft de plaats ingenomen van het geestelijke. Ja, zelfs de woordenschat van de "zielenwinnaar" laat zien dat, zowel in leer als in de praktijk, de ziel de geest heeft verdreven in moderne religieuze inspanningen.

Bij de opstanding zullen onze lichamen omgevormd worden van ziels naar geestelijk (1Kor. 15:44). Net als Adam zijn we nu levende zielen. We hebben een geest, maar die is ondergedompeld onder de drang naar aangename en comfortabele lichamelijke gevoelens. Onze lichamen zijn ziels. Het populaire idee dat de ziel het geestelijke in de mens is, toont alleen maar aan hoe ver we afgedwaald zijn. Een concordantie zal al snel laten zien dat de ziel ons naar beneden trekt naar onze vleeselijke verlangens, terwijl de geest ons leidt naar het pad van Gods afspraak. Laat niemand de vergissing begaan hoge gevoelens aan te

zien voor de geest. Gevoelens volgen, maar zij kunnen onaangenaam en pijnlijk zijn. Indien er blijde gevoelens komen, zoals het zou moeten, pas dan op dat ze niet uitbundigheid van de ziel zijn. Jubelen te midden van pijn of lijden, echter, is een echte test van de kracht van de geest.

De genades die nu de onze zijn, in Christus Jezus, zijn alle *in geest*. Ja, bij drie gelegenheden bidt de apostel dat de genade van onze Heer Jezus Christus met onze *geesten* zal zijn (Gal. 6:18; Filip. 4:23; Filem. 25). In overeenstemming hiermee doet de huidige bediening geen beroep op de ziel of op het vlees. In Israel was er een schitterende tempel en een prachtig ritueel en een belofte voor lichamelijke zegeningen. We zien dit geïmiteerd worden in het afvallige Christendom, maar *het is tegengesteld aan Gods doelstelling*. Onze bijzondere schatten komen tot ons door een paar korte brieven. Neem Paulus' brieven van ons weg en wat zouden al onze kerkelijke systemen en gebouwen waard zijn? Alles wat levend en waardevol is, is in onze geesten gedeponneerd.

Het goddelijk dienstbetoon dat verricht werd door de priesters en Levieten in de tabernakel en de tempel, wordt in deze huidige era niet voortgezet. Onze ogen hebben geen blik op de gouden muren, de kostbare gekleurde gordijnen, de majestueuze architectuur van Gods verblijfplaats, door handen gemaakt. De vervanger hiervoor van de apostel is het evangelie. Hij bracht God goddelijk dienstbetoon *door zijn geest* in het evangelie van Gods Zoon (Rom. 1:9). Dit is de werkelijkheid waarvan het ritueel slechts een schaduw was.

Het is alleen in onze geesten dat we ons bewust zijn van onze relatie met God. De geest die we ontvangen van God voegt zijn getuigenis bij die van onze geesten dat we kinderen van God zijn (Rom. 8:16). Wij hebben geen lichamelijke band met een goddelijk gekozen natie, zoals Israel die had. Wij hebben geen bewijs in ons vlees dat we in contact staan met de Godheid. Het is de vloek van de ervaring van de gelovige om zekerheid te zoeken in de toestand van zijn ziel. Onze gevoelens hebben geen invloed op onze plaats in Gods familie. We kennen God en Zijn genade alleen door woorden - Gods woorden - die onze geesten opladen met goddelijke vitaliteit, en ons verzekeren van onze plaats in Zijn doelstelling. Zij zijn slechts emoties van de ziel, afhankelijk van het vlees en de geest. Alleen door geloof kunnen wij contact maken met Gods Geest. En dit kan alleen door onze geesten gedaan worden.

Een glimpje van de enorme kloof tussen het zielse en het geestelijke zal ons redden van de vele verleidingen die het Christendom vandaag treffen. Vrijwel alle religieuze literatuur geeft de ziel de plaats die God reserveert voor de geest. De ziel is strikt beperkt tot de lichamelijke gevoelens. Hij gebruikt de verschillende lichamelijke leden om te functioneren. Hij voelt en ziet en hoort en proeft en ruikt. Hij is bewustzijn en gevoelen. Hij verlangt naar lichamelijk plezier en vleselijk comfort. Hij domineert nu het menselijk lichaam, voordat het door de geest wordt levend gemaakt. De blijdschap en bevrediging die de onze zijn in Christus, komen niet door de zoet geurende wierook, of overdreven voedsel, of gedragen, ontroerende muziek, of majestueuze kathedralen, statig aan de buitenzijde en schitterend aan de binnenkant, of zelfs door opzweepende emoties in massabijeenkomsten. Het komt door de kleine, stille stem van onthulling, die de

snaren van de geest laat trillen, zich bezig houden met de heerlijke goddelijke gedachten, het energie gevend door het Levende Woord.

Paulus, die vaker over redding spreekt dan alle andere schrijvers samen, noemt nooit de redding van de ziel. Dat is gereserveerd voor Petrus (1Petr. 1:9). Hij dient de Besnijdenis, een voorsmaak ontvangen van milleniale heerlijkheid, waarin de zielen van Israels zonen bevredigd zullen worden, en ook hun geesten vernieuwd. Dan zullen zij gered worden van alle onaangename gevoelens. Geen zwakte, geen ziekte zal hun vlees treffen. Zij zullen niet sterven. Pijn en ellende zal uitgebannen zijn. Zulk een redding is er vandaag niet voor ons. De redding die wij hebben leidt onze geesten naar een conflict met het vlees en tegengesteld aan de wereld. Lijden zal beloond worden. Zwakte is een speciaal geschenk aan hen die de overstijgende onthulling krijgen. Onze zegeningen zijn geestelijk.

Een verstaan wat de menselijke geest werkelijk is, verlost ons van veel dat vals is in het moderne denken. Het is juist en terecht de superieure plaats van de geest te benadrukken in Gods genadevolle werken in deze bedeling, maar het is een fatale vergissing heel de mensheid te zien als op zichzelf bestaande, onsterfelijke geesten, die tijdelijk belemmerd worden door een lichamelijk gestel. De mensheid is in essentie grond, niet geest. Al wat aan georganiseerde grond werd toegevoegd bij haar schepping, is adem. De geest was niet een apart wezen, uitgedeeld door God, naast de grond en de adem. Het is de uitkomst, het product van hun combinatie. Neem één van de twee weg en de geest verdwijnt. Dat is de menselijke geest. Hij heeft geen bewustzijn anders dan door het lichaam en de adem. Hierin verschilt hij van andere geesten. Deze zullen we in het volgende deel bekijken.

Deel 3 - Geestwezens

We hebben geest bestudeerd als een motiverende kracht en zoals die te zien is in de mensheid. Nu willen we kort een andere manifestatie overdenken. Geest wordt genoemd als de naam van een klasse van wezens die enkele van de kenmerken van de mensheid bezit, maar andere niet heeft. Negatief gesproken kunnen we niet beter doen dan beginnen met de uitspraak van onze Heer: een geest heeft geen vlees en beenderen (Luc. 24:39). Geen vlees hebbend en niet verbonden zijnde met de grond, moeten deze geesten hun energie en vitaliteit van een andere bron hebben.

Dit kan moeilijk zijn voor menselijke wezens om te bevatten, maar een paar overdenkingen zullen de mogelijkheid laten zien van zulk een bron van leven en ons een mate van begrip geven over hoe zij er in slagen te bestaan. Grofweg gesproken komt de meeste kracht die we op Aarde hebben tot ons van de zon. De mensheid zou zonder deze niet kunnen bestaan. Onze geesten zijn, door de zondoordrenkte grond, er van afhankelijk. De zon straalt deze energie naar alle richtingen uit. Ze is niet alleen op andere planeten, maar ook in de verste diepten van de interstellaire ruimte aanwezig. Waarom zouden geesten niet toegerust zijn om het via meer directe middelen dan de mens te gebruiken? Dit zijn slechts speculaties, maar toch vinden ze een beetje ondersteuning van de doem van de boodschappers van wie de banden duisternis schijnen te zijn (Judas 6; 2Petrsus 2:4), alsof de scheiding van een lichtgever hun kracht inperkt en hun bewegingen beperkt.

Het maakte deel uit van de afval van de Sadduceeën dat zij het bestaan van deze geestwezens ontkenden (Hand. 23:8). Toen Paulus de aandacht van zichzelf wilde afleiden en verwarring scheppen onder zijn tegenstanders, bracht hij zijn hemelse onthullingen ter sprake. De Sadduceeën konden zo'n getuigenis niet ontvangen, terwijl de Farizeeën van de gelegenheid gebruik maakten om te vechten voor hun geloof in geesten (Hand. 23.9).

De invloed van geestwezens op de mensheid is veel markanter dan velen denken. Het was door een boze geest dat de zonde op het toneel kwam (Open. 12:9). Satan zet zijn duistere werkzaamheden voort in de zonen van de koppigheid (Efe. 2:2), doorheen de boze aionen, totdat hij, tijdens het millennium, gebonden wordt. Het gezag van de duisternis heeft nu een bijna universeel koninkrijk. Alleen de heiligen worden er uit gered. De rest van de mensheid wordt geregeerd door krachten waar ze geen weet van hebben. Wat ook de uiterlijke vorm van heerschappij is, van democratie tot autocratie, er is altijd een onzichtbare, ongekende kracht die de mensheid tegen zijn eigen instincten injaagt.

Een goede illustratie hiervan is het vraagstuk van vrede en oorlog. Het merendeel van de mensheid wil vrede. Zij willen zich niet eens voorbereiden op oorlog. Maar er is een onderstroom die hen wegvoert naar het conflict, een stroom die zij niet kunnen weerstaan. Er is geen redelijke verklaring voor de menselijke geschiedenis, tenzij we de invloed erkennen van toezicht houdende geestelijke krachten.

Dit wordt ons in het boek Openbaring levendig voor ogen gebracht. In de tijd van het einde wordt de aardse heerschappij gesymboliseerd door een zevenhoofdig monster. Tegelijkertijd wordt Satans macht gesymboliseerd door een duplicaat hiervan, een zevenhoofdige draak. Toen Adam zondigde overhandigde hij de controle over de zaken van de Aarde aan Satan, en kwade geesten hebben de zaken van hun menselijke onderschikten vorm gegeven, om zo de wereldwijde afval teweeg te brengen die er snel aan zit te komen. De huidige uitbarsting van spiritisme is een voorwaarschuwing dat de geesteswereld niet tevreden is met alleen maar overheersen. Ze willen mediums om zo een directe hand te hebben in het aanbidden van de mensheid. Door het wilde beest en de valse profeet zullen zij in staat zijn de opperste controle te krijgen.

Dan, als men oorlog wenst, zal het niet nodig zijn om via futiele politieke vormen te gaan. De geesten van demonen zullen naar de koningen van de Aarde gezonden worden en zullen de legers van de natiën mobiliseren voor de slag van de grote dag van God Almachtig (Open. 16:14). Hoe nauwkeuriger we de bronnen van menselijk handelen bezien, hoe meer we overtuigd zullen worden dat mensen slechts instrumenten zijn in handen die dwars door de duisternis reiken, richting gevend aan de "zelfbestemming", waarover men zo roemt.

Christus is, omdat Hij de Zoon van God is, ook de Allerhoogste in de wereld van de geesten. Hij liet vaak Zijn gezag zien en lichtte Zijn vermogen om de emancipatie van het ras uit hun klauwen naar voren te brengen toe door het uitwerpen van geesten die bezit genomen hadden van menselijke wezens. De apostelen waren blij dat de geesten aan hen onderschikt waren (Luc. 10:20), hoewel ze niet altijd succes hadden. *Hij* wierp geesten uit door een enkel woord (Matt. 8:16). Zijn kracht over hen komt voort uit het feit dat Hij meer had dan een menselijke geest. Hij was voortgebracht door Gods Geest. Daarom kende Hij hen en was Hij in staat rechtstreeks met hen af te rekenen.

De menselijke geest kan gedomineerd en overgenomen worden door een andere geest. Dit neemt in enige mate plaats wanneer de wil of mening van een man wordt opgelegd op zijn medemensen. Hypnotisme schijnt een vrijwillige overgave te zijn van de geest van de ene persoon naar die van de andere. Ik heb gevallen gekend waar de hypnotiseur alleen maar een commando hoefde te denken en het werd onmiddellijk door het slachtoffer uitgevoerd. Vreemde, niet menselijke geesten, kunnen zo'n complete controle over menselijke lichamen krijgen, dat zij handelen in antwoord op de indringer. De wil is opzij gezet en overgenomen door een sterkere invloed.

Onreine geesten

Laten we als voorbeeld van zo'n bezetenheid het geval overdenken van de jongen die niet door de discipelen kon worden genezen (Luc. 9:37-43). Anders dan de normale menselijke geest, die mensen normaal en rationeel doet handelen, deed deze geest, wanneer die hem aanviel, hem schreeuwen en verkrampen, met het schuim op zijn mond, hem pas achter latend na hem verpletterd te hebben. Dit schijnt het kenmerk van zulke geesten te zijn. Zij zijn geen "ontlichaamde" menselijke geesten, zoals sommigen menen, want ze zijn nooit thuis in een lichaam, hoezeer ze ook verlangen het lichaam dat ze bezetten te gebruiken en misbruiken. Het is geen terugkeer naar hun normale toestand, maar een onwettig binnentreden op een terrein dat alleen tot de menselijke geest behoort.

De gebruikelijke omschrijvende term voor zulke geesten is "onrein". We kunnen veronderstellen dat zij niet zulke middelen van gevoel hebben als de menselijke ziel. Net zoals de menselijke geest samen gaat met het vlees om zo gevoel, of ziel, te geven, zo is het aannemelijk dat vreemde geesten in staat zijn een te worden met een menselijk lichaam om een soort van gevoel voort te brengen. Met andere woorden, het hele onderwerp van de onreine geesten is sensualiteit. Zij hongeren er naar dingen te voelen die mensen gewend zijn te voelen. Het schijnt dat ze niet erg succesvol zijn in hun inspanningen om te voelen zoals een menselijke ziel doet,

want hun slachtoffers hebben zelden aangename ervaringen. De onnatuurlijke vereniging brengt vrijwel altijd lijden en angst met zich mee.

De mensen waren verbaasd dat onze Heer de onreine geesten met gezag en kracht tegemoet trad en ze naar buiten kwamen (Marc. 1:27; Luc. 4:36). De geesten bogen zich voor Hem toen zij Hem zagen (Marc. 3:11). Hij droeg hen op uit te komen (Luc. 8:29). Hij genas hen die door hen misbruikt waren (Luc. 6:18). Bij berispte hen (Marc. 9:25; Luc. 9:42). Hij was de Soeverein over de geestenwereld, en zij gehoorzaamden Hem, of ze nu in een klein meisje waren (Marc. 7:25), in een volwassen man (Marc. 1:23) of dat het de gewelddadige demonisch bezetene was die tussen de graven leefde (Marc. 5:2). Ook Zijn discipelen genazen vele gemolesteerden van deze indringers (Hand. 5:16; 8:7), want Hij had hen het gezag gegeven om dat te doen (Matt. 10:1; Marc. 6:7).

Onze Heer had de Heilige Geest van God zonder beperking, zoals duidelijk werd door Zijn machtige daden, Zijn levengevende woorden, en Zijn heilig gedrag. Maar toch gaan de Schriftgeleerden, omdat Hij gezag had over geesten en de mensen niet Zijn goddelijke kracht wilden erkennen, tot het te vrezen uiterste door te stellen dat ook Hij een onreine geest had, krachtiger dan de rest, zodat Hij hen Hem kon doen gehoorzamen (Marc. 3:28-30). Omdat Zijn getuigenis aan Israel gebaseerd was op de uiterlijke manifestaties van de heilige Geest, wees hun bewering absoluut alles af wat Hij deed. Dit is de zogeheten "onvergeeflijke", of aionische, zonde, die niet, door de aard er van, voor de aionen vergeven kan worden.

Boze geesten

Bij andere gelegenheden worden de geesten "boos" genoemd. Dit is waarschijnlijk een ander aspect van dezelfde wezens, meer gericht op het beschadigen van anderen dan op het zichzelf tevreden stellen. Ze worden gewoonlijk verbonden met ziekte (Luc. 7:21; Hand. 19:12) en zwakte (Luc. 8:2). Het beste voorbeeld van de werking zo'n geest wordt ons voorgesteld in verband met de zeven zonen van Scevas. Sommige van hen dreven een boze geest uit bij een man, en werden zwaar geslagen en vluchtten weg (Hand. 19:13-16).

Stomme en doofstomme geesten

In sommige gevallen leidt de kracht van een geest tot blijvende onwerkzaamheid van enkele organen van het slachtoffer. De kleine jongen die de stomme en dove geest had, kon niet door de discipelen van onze Heer genezen worden (Marc. 9:14-29). Zijn handicap was zonder twijfel een beeld van de afvallige natie en het feit dat Israel onder de kracht van de Tegenstander stond, zodat zij Gods woord niet konden horen of spreken. Dit voorval laat ons zien dat, zelfs al schijnen de boze geesten de mensheid in hun macht te hebben, zij zelf onderhorig zijn aan de overheersende hand van God.

Een pythongeest

De dienaar van Filippi was bezeten door een "pythongeest". De naam is dezelfde als die door de Hebreeën wordt toegepast op een cobra, een van de grootste

slangen. In latere tijden werd hij toegepast op de beruchte slang die door Apollo werd gedood, of op de geest van de orakels van Delfi, of zelfs op voorspellingen van een buikspreeker. Dit is waarschijnlijk de vorm die de dienaar aangreep die Paulus volgde en die gedwongen was de superioriteit te erkennen van de geest die in hem woonde, al voordat hij zijn kracht gebruikte om de python uit te drijven (Hand. 16:16).

Misleidende geesten

Een van de meest belangrijke en praktische van alle passages die zich bezig houden met boze geesten, is de voorzegging dat sommigen zullen afvallen van het geloof, gehoor gevend aan misleidende geesten en leringen van demonen (1Tim. 4:1). In de vroege dagen werden geesten uitgedreven door de heiligen; nu worden ze weer uitgenodigd om binnen te komen. Grote religieuze bewegingen, zogenaamd onder de leiding van de heilige Geest van God, zijn kundig georganiseerd en opgewonden in een razernij van zielse uitingen onder de leiding van misleidende geesten. Bij velen gaat dit door voor grote geestelijke opwekkingen, omdat er voldoende geestelijk gedrag is, samen met wat er mogelijk voor aangezien wordt, om die heiligen te misleiden die niet de geesten en hun uitingen testen door de Schriften.

Zij die bekend zijn met de moderne opbloei van spiritisme, vinden daar veel van deze uitingen zoals die welke gemeend worden het werk te zijn van de heilige Geest in gelovigen die menen een speciale bevoegdheid daarin te hebben. Er zijn zo af en toe sensationele bewegingen geweest onder Gods volk die, in het begin, aangenomen werden als bijzondere werking van Gods Geest, maar later bleken gecontroleerd te worden door misleidende geesten. Er kan niet genoeg nadruk gelegd worden op het *karakter* van deze geesten. Ze *schijnen* niet boos te zijn, integendeel. Zij *schijnen* zelfs buitengewoon goed te zijn. Ze doen zich voor als intens evangelisch, en houden vaak de misleiding vast door de spoedige komst van de Heer te voorspellen. Ze zijn buitengewoon *misleidend*.

Zeer standvastige en heilige mannen zijn grondig door hen te pakken genomen. Een goddelijke heilige als ouderling Baxter vond dat hij op een bepaald moment geïnspireerd werd om een zeer opmerkelijke en welsprekende preek te brengen, niet alleen kennelijk Schriftuurlijk, maar gevuld met een vreemde en subtiele kracht die zijn gehoor op een machtige wijze beroerde. Op een ander moment was de "kracht" in hem zo oncontroleerbaar, dat hij zichzelf met een zakdoek moest dempen, uit vrees dat zijn gebrul door zijn familie gehoord zou worden. In het begin leek het hét toppunt van oneerbiedigheid te zijn er aan te twifelen dat dit inderdaad de machtige kracht van God was. Anders te denken zou grenzen aan de onvergeeflijke zonde. Het zou het toeschrijven zijn van de werken van Gods Geest aan de Tegenstander. Maar niemand is veilig die niet de geesten test, hoe nauw ze ook schijnen overeen te komen met de heilige Geest van God.

Laten we altijd op onze hoede zijn voor de misleidende geesten die er vandaag in overvloed zijn, vermomd als de heilige Geest. We kunnen verwachten dat ze kracht en spectaculaire uitingen voortbrengen. De belangrijkste toestand voor de ontvangst van een valse geest is *passiviteit*. We willen al onze vrienden ernstig waarschuwen om *alle afwachten en toegeven te weigeren*. Gods Geest werkt samen met onze wil. Hij verlangt geen blinde, hypnotische controle over de leden

van onze lichamen. Hij doet ze niet werken zonder onze nadrukkelijke wil. Zodra u merkt dat uw lichaam bewegingen maakt zonder uw bewuste toestemming, is het tijd de kracht die u bezet te berispen en uit diens krachten te ontsnappen. Abnormale lichamelijke verwringingen van allerlei soort zijn niet in overeenstemming met de huidige werking van Gods heilige Geest. Ze zijn te wijten aan die misleidende geesten door welke velen misleid moeten zijn, opdat de Schrift vervuld zal worden.

De opwekking in Wales was in z'n meest populaire fase een opmerkelijke uitstorting van misleidende geesten. Dit wordt erkend door hen die er kort door gebruikt werden. Het resulteerde in de samenstelling van een tekstboek over het werk van misleidende geesten onder de kinderen van God, waarin diep op de zaak wordt ingegaan. Het werd "Oorlog tegen de heiligen" genoemd, hoewel het zich voornamelijk bezig houdt met een analyse van de ervaring die samengaat met bezetenheid door boze geesten en de weg om er uit te komen, en niet zozeer met de worsteling met geestelijke krachten van boosaardigheid te midden van de hemelingen, die het voortdurend conflict zou moeten zijn van alle heiligen die door geloof in gegaan zijn in hun lotdeel. Dit aspect van het werk van boze geesten komt ons meer volledig voor ogen in de latere ontvouwingen van Efeziërs (Efe. 6:10-17).

Vele jaren lang woonde ik in het centrum van de laatste uitbarsting van geest-uitingen en heb genoeg gelegenheid gehad om hun methoden te leren en de resultaten te beoordelen. Ik heb de ervaringen gehoord van hen die bezeten waren en van anderen die in staat waren te ontsnappen. De beweging als geheel, waarvan men meent dat ze onder de controle staat van de heilige Geest, zou ons het meest gezegende voorbeeld gegeven moeten hebben van eenheid en liefde sinds de dagen van de apostelen. Maar ze leidde tot meer redetwisten en verdeeldheid dan andere. Misschien was wel het grootste tekort het gebrek aan opbouw. Zulke onmiddellijke onthullingen zouden groot licht gebracht moeten hebben. In plaats daarvan leidde het soms tot het verachten van Gods geschreven woord ten gunste van de geestboodschappen, die, vrijwel zonder uitzondering, totaal in disharmonie waren met de geïnspireerde tekst.

Goede geesten

Er is een opvallend verschil tussen de relatie van de geestenwereld met ons en met de Besnijdenis. Vanwege onze nabijheid tot God hebben we niet de bemiddeling van goede geesten nodig om ons te dienen. Ze hebben in Paulus' presentaties geen plaats. Wij voeren oorlog met boze geesten, maar we hebben niet de bescherming nodig van goede geesten.

Hebreeën werd niet door Paulus geschreven. Het is niet voor de natiën, maar voor de Besnijdenis. Hun redding is niet in beeld als we lezen: "Zijn zij niet allen dienende geesten, aangesteld tot dienstbetoon vanwege hen die op het punt staan het lotdeel van de redding te genieten?" (Hebr. 1:14;SW). De verlossing van Israel tijdens de tijd van het einde is grotendeels in handen van boodschappers. Zeven geesten zijn voor de troon (Openb. 1:3; 3:1), uitgebeeld als vurige toortsen (Openb. 4:5), of als zeven horens of zeven ogen van het Lammetje (Openb. 5:6). In

die tijd zal de grote hoofdboodschapper (aartsengel) Michaël, die staat voor de zonen van Israel, namens hen oorlog voeren (Dan. 12.1).

Tijdens de Pinksterperiode werden geesten gebruikt als boodschappers van de Heer. Is het niet opvallend dat, terwijl Paulus zijn aanwijzingen *rechtstreeks van de Heer* krijgt, *een geest* Filippus instructies geeft (Hand. 8:29) en hem op een wonderlijke wijze weggrist na zijn boodschap aan de Ethiopische eunuch? Zo verlost ook een boodschapper Petrus uit zijn gevangenis (Hand. 12:5-19), en zijn heidense bewakers werden vanwege zijn ontsnapping gedood. Paulus wordt in Filippi niet alleen bevrijdt *zonder* de hulp van een geest, maar hij gaat moedig voort, redding gebracht hebbend aan zijn heidense bewaker.

Geesten waren druk bezig tijdens de eerste komst van onze Heer. Hun aanwezigheid onder de spiritisten, die zeer toenemen in aantal en invloed, is één van de tekenen van Christus' terugkomst. Een veel zekerder teken is de ontvangst die misleidende geesten hebben gekregen in het midden van enige delen van het Christendom, waar de heilige Geest vervangen wordt door misleidende geesten. De enige test, de enige kracht die in staat is deze indringers te ontmantelen, is het *geschreven* woord van God, gebruikt door de kracht van Zijn heilige Geest. Geen boze geest zal ten volle het Woord of de heerschappij van Christus erkennen. Laten we daarom vasthouden aan Gods Woord zoals het is geschreven, en de Heer gehoorzamen Die het onthult.

Over de mens kan als een geest gesproken worden, net zoals wij hem een "ziel" of een "lichaam" noemen. Dit is echter niet letterlijk zo, want de mens is geen geest en kan het nooit zijn. Het is niet onze bestemming om "engelen" te worden, zonder materieel gestel. Niet alleen zullen onze geesten levend gemaakt worden, en onze zielen opgewekt, maar onze lichamen zullen opstaan bij de komst van Christus. Ze zullen van zielse lichamen veranderd worden naar geestelijke. Ons huidige zielse lichaam is niet uit ziel gemaakt, maar wordt er wel door gecontroleerd. Net zo zal ons toekomstige, verheerlijkte lichaam niet uit geest gemaakt worden, maar het zal er door gedomineerd worden. We zullen mensen blijven, we zullen geen geesteswezens worden.

Laten we ons, terwijl de heiligen van de hemelse bestemming voornamelijk gezegend worden in geest, herinneren dat een van de hoofdfiguren van onze gelukzaligheid die van het menselijk lichaam is. Het is gebaseerd op het feit dat onze Heer een letterlijk, materieel gestel had. In geest zijn we gezamenlijke leden van Christus' lichaam. Het is een van de heerlijkheden van Gods genade dat het lichamelijk gestel, dat de mensheid onderscheid en kenmerkt en dat vernederd is in het stof van de dood, het symbool zou worden van de hoogste geestelijke organismen in het universum.

God heeft de wereld van de geesten gescheiden van de wereld van de mensheid. Boze geesten proberen de barrières af te breken om het proces om te keren en van de mens een geest te maken, nu of in de toekomst. Laten we deze twee vergissingen vermijden door aan ieder de plaats toe te wijzen die God hen heeft gegeven. In Christus, Die een Mens is, zijn we oppermachtig, verheven boven de geestmenigten waarvan Hij het rechtmatige Hoofd is.

Deel 4 - De identiteit van de menselijke geest

Wat we nodig hebben is een meer nauwkeurige overdenking van Gods uitspraken. Ons denken is verhard, zodat we geen diepe indrukken ontvangen van Gods onthullingen. Dood betekent geen dood, of leven leven. Daarom willen we nogmaals de termen bekijken die door God in Zijn heilig Woord gebruikt worden. De nauwkeurigste overdenking van deze zal een oplossing voorstellen voor alle problemen van de "moderne mens."

We moeten geen problemen van de moderne wetenschap toestaan tussenbeide te komen in ons onderzoek. Sommigen willen zeggen dat de geest pas wordt gegeven bij de geboorte en dat het daarom alleen een kracht is, dezelfde in alle individuen, zonder individualiteit. Maar nog de Schrift, nog de wetenschap (indien zij de zaak inderdaad kunnen behappen) kunnen voor deze gedachte geciteerd worden. Er kan geen leven zonder zijn, daarom wordt de geest al lang voor de geboorte aan een ieder toebedeeld, wat slechts een verandering is in de wijze van leven. Omdat ziel afhangt van de eenheid van geest en lichaam, kan identiteit er niet van afhangen. Indien identiteit geheel afhankelijk is van het lichaam, dan zullen de defecten die we nu hebben essentieel zijn voor onze opstandingslichamen. Men meent dat het geheugen geheel afhankelijk is van de materiële substantie van onze hersenen, omdat, wanneer bepaalde delen worden verwijderd, het geheugen weg is. Deze conclusie is echter niet gewaarborgd. Het is gewoon zo dat de geest een deel heeft verloren van de substantie die nodig is voor een vol bewust bestaan. Dit bewijst niet dat geheugen afhankelijk is van het voortbestaan van hersenmateriaal. Indien dit het geval zou zijn, dan zou het niet nodig zijn te spreken over onze opstanding, of welke dan ook. De Schrift spreekt niet van "identiteit", "geheugen", enz, om wille van de simpele reden dat "opwekken" een veel betere term is en alles omvat wat deze woorden overbrengen, zonder de subtiele insinuatie van twijfel waarmee al zulke woorden gekleurd zijn.

Voor de meeste mensen is opstanding een nieuw soort schepping. God zou een totaal nieuw lichaam maken om het oude te vervangen. Dit is niet Gods gedachte. Het woord opstanding verklaart niets over de *vorming of schepping* van een lichaam. Het spreekt van de *toestand* er van. Een dode mens valt, een levende mens *staat op*. Het is letterlijk een OP-STAAAN. Het is niet nodig dat het lichaam uiteen gevallen is om op te staan. Onze Heer werd opgewekt en stond op, hoewel Zijn lichaam nooit verval zag. Het dochtertje van Jairus, de weduwe van Nain's zoon en zelfs Lazarus hadden nog steeds lichamen, en toch werden ze uit de doden opgewekt. Opstanding, in de Schrift, is de toedeling van kracht aan een menselijk organisme, dat opgehouden heeft te functioneren, zodat het in staat is de zwaartekracht te overwinnen ofwel: op te staan uit de doden.

Modern denken probeert de mensheid *te identificeren* met de lichamelijke substantie waaruit het lichaam is samengesteld. Dit is onwetenschappelijk, om maar een van hun eigen zeer misbruikte termen te gebruiken. Ieder stukje voedsel dat we eten, iedere druppel water die we drinken, iedere teug adem die we innemen, verandert de lichamelijke toestand van onze lichamen. Toch verandert dit niet onze identiteit. Wij zijn vóór een maaltijd dezelfde personen als er na. Ook al hebben we ons haar laten knippen of zelfs al verliezen we een been of arm, we zijn nog steeds dezelfde individuen. Zelfs de vitale organen veranderen hun lichamelijke werking in de loop van de tijd. Ook al verdwijnt geleidelijk onze lichaamssubstantie en wordt ze in de loop van ongeveer zeven jaren vervangen, we worden niet andere personen. In deze gevallen is de substantie niet de essentiële identificerende factor. Dit moet niet verward worden met het feit dat de grond onlosmakelijk met de mensheid is verbonden. Maar het individu wordt niet door speciale deeltjes geïdentificeerd.

Modern denken over de *opwekking* van de doden bestaat nauwelijks, omdat de moderne doden last hebben van slapeloosheid - ze kunnen niet slapen! Hoe kunnen ze dan gewekt worden? Alleen al dit feit, dat de moderne gedachte geen plaats heeft voor het opwekken van de ziel, zou ons moeten doen inzien dat de moderne denkbeelden ruw en onbevredigend zijn. Men volgt Plato, terwijl men Paulus zou moeten navolgen.

"Levendmaking" is voor het modernisme niet meer dan opstanding. Verward als men is waar het de ziel betreft als de zetel van het bewustzijn, en de geest ziende als de zetel van het leven, houdt het moderne denken zich vrijwel uitsluitend bezig met "opstanding", en probeert het alles te vinden dat verbonden is met de terugkeer naar leven in deze uitdrukking. De problemen er van kunnen opgelost worden door de twee gebieden te onderzoeken van ziel en geest.

Niet materie, maar geest is de identificerende factor in de mensheid, net als in andere gebieden. Dezelfde geest die God aan ons geeft keert naar Hem terug bij de dood (Pred. 12:7). Toen de dochter van Jairus werd *opgewekt*, keerde haar geest terug en ze *stond op* (Luc. 8:55). Hier hebben we alle drie. Het lichaam was er, de geest was weg, maar keerde terug. Opnieuw met het lichaam verenigd werd het meisje bewust wat haar ziel betreft en ze stond op wat haar lichaam betreft. Let er op dat de geest een apart wezen was. Indien haar lichaam vergaan zou zijn, zou die alleen zijn overgebleven. Menselijke identiteit zit hem in zijn geest, die van God ontvangen wordt en die naar God terugkeert bij het overlijden, maar weer terug komt naar een lichaam bij de opstanding.

Geest kan een identiteit hebben zonder een lichaam. Een geest heeft geen vlees of botten. God is Geest. De Tegenstander is een geest. Demonen zijn geesten. Er zijn menigten wezens die geesten zijn. Anders dan de mensheid hebben zij geen lichaam nodig om te kunnen leven. Het lichaam is voor de mensheid noodzakelijk. Zonder dit heeft de geest geen leven of bewustzijn of kennis. Voordat onze geesten met onze lichamen verenigd waren, waren we niet-wezens. Wanneer hij ons verlaat bij het overlijden worden we weer zo. Toch zal dezelfde geest die we nu hebben weer de onze zijn, waarin we alle herinneringen en ervaringen opgeslagen hebben die onze identiteit vormen.

God is Geest. Hij handhaaft Zijn identiteit zonder materiële substantie. Veel van Zijn boodschappers kunnen mogelijk ook niet de substantie hebben die zo essentieel is voor de mensheid. Waarom kan dan onze identiteit bewaard blijven, geheel apart van het materiële dat onze lichamen samenstelt? Indien we een vriend ontmoeten na meer dan zeven jaren scheiding, is dat wat hem identificeerde in vroeger dagen nog steeds het zijne, ook al blijft er van zijn fysiek gestel niets over. Op dit gebied is de geest dominant. Alleen hij bepaalt de identiteit. Onder zijn knedende kracht wordt het lichaam vorm gegeven en bewaard en verandert het.

Het argument dat identiteit continuïteit van het bewustzijn vereist, is zonder enig fundament. Het wordt ontkend door onze dagelijkse ervaring, want in onze slaap zijn we zonder bewustzijn. Hoewel we gedurende de nacht urenlang niet de minste gevoelens hebben, verstoort dit onze identiteit niet in het minst. Wij zijn dezelfde persoon, met hetzelfde verleden en hetzelfde karakter als tevoren. Hetzelfde zal waar zijn bij de opstanding. Wanneer de doden wakker worden zal er niet meer breuk in hun ervaringen zijn dan bij hen die niet sterven, maar veranderd worden. Deze vergelijking is niet een illustratie die wij kiezen. Het is veeleer de goddelijke figuur die God heeft gekozen om ons te helpen Hem te begrijpen.

En tenslotte: laten we nooit redeneren dat de geest leeft in de dood. Hij leeft net zo min als het lichaam, dat vergaat. Wij zijn geen geesten. Er kan geen levende ziel zijn buiten de eenheid van materie met geest. En de dood is niet iets dat een van de twee kan overkomen zonder de ander te raken (behalve in figuurlijke taal). De dood is het gevolg van hun scheiding. Het lichaam alleen kan niet sterven. De geest alleen sterft niet. De mens als geheel sterft. Zo ook staat niet alleen het lichaam op, noch wordt alleen de geest levend gemaakt, maar wij, die beide nodig hebben, worden opgewekt, staan op en worden levend gemaakt.

Deel 5 - De geest van God

God is geest

God is liefde

God is licht

Zijn kracht, Zijn straling en Zijn aanhankelijkheid worden onthuld in taalgebruik dat past bij de lippen van een kind, maar de betekenis er van is toch zo diep dat alle wijzen het niet kunnen bevatten. Alleen aan hen van wie de harten en hoofden buigen voor Zijn verlichte liefde, onthult Hij de eenvoudige geheimen van Zijn wezen. Alleen zij die Zijn Woord en de microscopische perfecties er van eren zijn ingewijd in de mysteriën van de Godheid. Liefde verheugt, licht verlicht, geest

doet leven. Leven, verlichting en liefde zijn het lotdeel van allen die levend gemaakt zijn door Zijn heilige Geest.

De volgende accurate vertalingen laten een verschil zien tussen schitterende uitspraken over God die onmogelijk in hedendaags Engels zijn te reproduceren. Wanneer wij zeggen dat God Licht is, is het duidelijk dat we figuurlijk spreken. Het licht door middel waarvan u deze woorden kunt lezen, is niet God, maar het is *als* God. Het is een figuur van God. God is niet de een of andere heldere zonnester, die zijn stralen door het universum laat schijnen. Het licht van de zon en de sterren samen illustreren de grote waarheid dat Hij Licht is.

Op gelijke wijze mogen we niet de waarheid dat God Liefde is letterlijk nemen, want Hij is meer dan een abstract kwaliteit, hoewel het de meest kostbare van alle is. De figuurlijke kracht van deze twee waarheden wordt effectief getoond in de oorspronkelijke tekst door de aanwezigheid van het werkwoord "zijn". In het Grieks is het werkwoord "zijn", in al zijn vormen, gewoonlijk niet nodig om een feit te stellen, maar het moet gebruikt worden om een figuur kracht te geven. De weglating er van vertelt ons dat we de bewering letterlijk moeten nemen.

In de oorspronkelijke tekst verschijnen deze uitspraken als volgt:

1 Joh. 1:5 DE GOD LICHT IS
1 Joh. 4:16 DE GOD LIEFDE IS
Joh. 4:24 GEEST DE GOD

De laatste uitspraak verschilt van de andere door de weglating van "IS". Het legt een feit vast, niet een figuur. Daarom komen we tot de stellige conclusie dat God letterlijk GEEST is. Hij is niet slechts *als* GEEST, maar Hij *is* GEEST. Wanneer we ons indenken dat dit mogelijk de enige feitelijke definitie is van de Godheid in de onthulling, begint de gewichtige aard van deze uitspraak duidelijk te worden. Het is onze hoogste inspanning en meest ernstige streven waard om enig begrip van het belang er van te verkrijgen.

We herhalen, om de uitspraak kracht bij te zetten: God *is* Geest. Dit is de enig echte bewering over Zijn aard die we hebben. Licht en liefde zijn figuren; dit is een feit. In het oorspronkelijke Grieks wordt dit onderscheid aangegeven door de *afwezigheid* van het werkwoord *zijn*. Indien het een figuur zou zijn, zou het Grieks het lezen als in de figuurlijke beweringen dat "God is licht" (1Joh. 1:5) en "God is liefde" (1Joh. 4:8). Dat is niet zo met geest. Dit is geen figuur. Het Grieks heeft hier: "God Geest". Het is niet een van Zijn "attributen", het is niet iets wat men over Hem denkt. Hij *is* Geest.

De afwezigheid van het werkwoord "zijn" kan in een vertaling niet worden uitgedrukt. Dit is een beklagenswaardige zwakte in de Engelse taal [en ook in het Nederlands; vertaler], want het leidt tot schijnbare tegenstellingen in een paar van de meest fundamentele waarheden. Één voorbeeld zal volstaan. Ons wordt nadrukkelijk verteld dat alles uit God *is* (Rom. 11:36). Er is hier echter geen werkwoord. Toch wordt ons zeer zeker verteld dat iedereen die geen rechtvaardigheid doet en die niet zijn broeder liefheeft (1Joh. 3:10) en zij die niet

luisteren naar Gods uitspraken, zijn *niet* uit God (Joh. 8:47). Hij die zonde doet is uit de Lasteraar (1Joh. 3:8). In de laatste passages komt het werkwoord wel voor. Het is puur menselijke speculatie voorbij te gaan aan de feiten van het Origineel en zeggen dat de eerste geen feit is, maar een hyperbool. Het is verstandig geloof te bevestigen dat de eerste een absolute waarheid is en de andere uitspraken figuurlijk zijn. Ze zijn alleen waar in een onderschikte zin, die op geen enkele wijze inbreuk maakt op het enige rationele en onthulde fundament van het universum: alles uit God.

Laat niemand deze beweringen verkeerd beoordelen. Deze uitspraken zijn gebaseerd op het bewijs van de Griekse tekst, niet op een persoonlijke mening. Wanneer we zeggen dat "God is Licht" niet letterlijk is, willen we niet de gevoelige geest shockeren, maar uitdrukking geven aan wat iedereen echt gelooft. Ze bevestigen het telkens wanneer zij aandacht schenken aan de zaak. Wanneer we een donkere kamer binnengaan en op de knop van het elektrisch licht drukken, wordt de duisternis vervangen door licht. Dit is niet God, maar het is *als* Hem. Wanneer de zon 's morgens opgaat en zijn welkome stralen naar de Aarde stuurt, zouden we niet neer moeten vallen en aanbidden. Maar we zouden wel Hem moeten liefhebben Die is *als* het licht en Die, door de vrijmoedige figuur van metonomie, Zichzelf Licht noemt.

Zo is het ook met die helderste en meest gezegende bevestiging die door de menselijke tong gesproken kan worden of geschreven door de sterfelijke pen. God is niet letterlijk liefde, een gevoel, een emotie, hoewel het het meest blij is in de menselijke ervaring. Net zoals licht Zijn hele schepping doordringt. zo verlicht liefde al Zijn schepselen in verschillende mate. Wij genieten er van en zijn er blij mee, maar we vergoddelijken het niet. We aanbidden geen eigenschap. We hebben niet een abstract, onpersoonlijk ding lief. Maar we hebben Hem lief Die het onthult, Die er zo op lijkt dat, in een krachtige figuur, Hij Zichzelf noemt met de verrukkelijke naam: Liefde.

Terwijl de uitspraak "God [is] Geest" een feit is, is er een afgezwakte figuur in het woord "geest". In zowel het Hebreeuws als in het Grieks wordt het letterlijk gebruikt voor een luchtstoot, maar ook voor de onzichtbare, ontastbare levenskracht, actie en verstand, die allemaal worden aangegeven door het woord "geest". Het Hebreeuwse *ruch* wordt vaak gebruikt voor de wind. Toch wordt het honderden malen vertaald met "geest" en zo af en toe verkeerd vertaald met "adem." Dit vertelt ons dat lucht in beweging de beste illustratie is, in de materiële sfeer, van onstoffelijke geest.

De "persoonlijkheid" van heilige Geest

Een van de grootste hinderpalen voor vooruitgang in goddelijke zaken is het gebruik van on-Schriftuurlijk of buiten-Schrifts taalgebruik. Een woord dat in deze discussie binnendringt is niet terug te vinden in Gods onthulling, maar schijnt noodzakelijk te zijn voor de theologie. Het is de term "persoonlijkheid." Een orthodoxe belijdenis *moet* de "persoonlijkheid van de heilige Geest" bevestigen. De uitspraak op zich is zeer juist, maar, zoals gebruikelijk in het geval van menselijke aanpassingen aan de geïnspireerde woorden, de gevolgen zijn vals. De heilige Geest is een persoon, maar heeft niet een onderscheiden persoonlijkheid buiten God Zelf.

Geen andere geest heeft twee persoonlijkheden. God is Geest. Hij wordt zo genoemd met deze benaming wanneer de aandacht wordt afgeleid van Zijn Godheid naar Zijn werken in de schepping en redding. Maar Hij is niet twee geesten.

Er zijn vele gelegenheden waarbij de Geest van God wordt geïdentificeerd met de Godheid in Zijn werken. Deze zullen niet altijd hun identiteit bewijzen, want een tussenpersoon kan samengevoegd zijn in de Ene voor Wie Hij werkt. Er is echter één voorbeeld dat niet misverstaan kan worden, dat duidelijk laat zien dat de Vader en de heilige Geest één en dezelfde "persoonlijkheid" moeten zijn. We verwijzen naar de verwekking van onze Heer, Jezus Christus.

De echt vitale vraag, "Wie zeggen de mensen dat de Zoon van de mens is?", behoort een helder en accuraat antwoord te vinden bij iedereen die in Hem gelooft. Maar het Christendom is in een moeilijk parket waar het dit belangrijke punt betreft. Indien we met Petrus zeggen: "U bent de Christus, de Zoon van de levende God!" (Matt. 16:16;SW) of spreken, met Johannes, van de Enig ontvangen van de Vader, schijnen we de uitdrukkelijke verslagen te ontkennen over Zijn geboorte door *heilige Geest*. Dit gelovend schijnen we het voortdurend oneens te zijn met een veelheid aan passages die Hem in waarheid verkondigen als de enige *Zoon van de Vader*.

Hoeveel vaders had Christus? We lezen dat Maria zwanger werd bevonden van *heilige Geest* (Matt. 1:18). Jozef werd verzekerd dat wat in haar werd voortgebracht van *heilige Geest* was (Matt. 1:20). De boodschapper van de aankondiging zei: "Heilige geest zal over jou komen en kracht van de Allerhoogste zal jou overschaduwden. Daarom ook zal de Heilige Die voortgebracht wordt, Zoon van God genoemd worden" (Luc. 1:35;SW). Is het niet duidelijk dat, indien verwekking door heilige Geest Hem de Zoon van God maakte, God en deze heilige Geest een en dezelfde "persoonlijkheid" moeten zijn?

Het probleem wordt nog ingewikkelder wanneer we de formele uitspraak over Zijn verwekking nauwkeuriger bekijken. Het is in de vorm van een Hebreeuwse parallel. Zijn verwekking was niet alleen door geest, maar door *kracht*. De kracht van de Allerhoogste overschaduwde haar. Het werd zo gesteld:

"Heilige geest zal over jou komen
en kracht van de Allerhoogste zal jou overschaduwden"

Aangezien de Allerhoogste geïdentificeerd moet worden met de Vader, en niet met de Geest, vinden we dat de meest expliciete aankondiging die we hebben over het vaderschap van Christus, ons te verstaan geeft (als we de leer van de Drie-eenheid willen vasthouden) dat Hij twee Vaders had! Maar de goddelijke conclusie is anders, want we lezen:

"Daarom ook zal de Heilige
Die voortgebracht wordt,
Zoon van God genoemd worden"

Hij is niet de Zoon van Goden, maar van God. Hij is niet het product van drie personen, maar van twee. Hij had één Vader, God, en één moeder, Maria.

Hebreeuwse parallellismen zijn een schitterend literair middel voor het bewaren van Gods onthulling aan de mensheid. De betekenis van vele woorden is vastgelegd door het synoniem er van in een couplet. De betekenis van vele passages werd gered door de aanwezigheid van een parallelle zin. In de herhaling die voor ons ligt is "over komen" duidelijk het equivalent van "overschaduw". Op gelijke wijze is "heilige Geest" die van "de kracht van de Allerhoogste". Hier hebben we een definitie van heilige Geest, door God Zelf gegeven. Het is de meest nauwkeurige overdenking waard. De heilige Geest is niet de Allerhoogste, maar de *kracht* van de Allerhoogste. De relatie tussen God en Zijn Geest is niet die van twee onderscheiden persoonlijkheden, maar die van kracht voor degene van wie hij is. Christus werd door kracht verwekt. Die kracht was de heilige Geest van de Allerhoogste.

De ontdekking van een "tegenstrijdigheid" in de heilige tekst is een grote verleiding om het goddelijk verslag in diskrediet te brengen en het zodanig uit te leggen dat het niet schijnt te passen bij onze foute en ongeïnspireerde denkbeelden. Maar wanneer we het bewijs uit het manuscript onderzoeken voor deze passages, dan vinden we dat er niet de minste grond is voor discriminatie. Niet alleen zijn alle handschriften in overeenstemming met het vasthouden aan deze uitspraken zoals ze zijn gegeven, maar de vroege vaders leveren het volle bewijs van hun authenticiteit. Indien we de plaats van de Geest in Zijn verwekking zouden willen wegsnijden, dan zouden we ook die van de Vader moeten schrappen.

Hoe vaak lezen we dat *God Zijn Vader* was! Hij was de eniggeborene van de *Vader*, vol van genade en waarheid (Joh. 1:14). De Joden probeerden des te meer Hem te doden omdat Hij zei dat Zijn eigen Vader God is (Joh. 5:18). Niets is duidelijker bewezen dan dat de Godheid de God en Vader is van onze Heer, Jezus Christus. Ja, voor hen die deze uiteenzetting lezen is het niet nodig enig bewijs te leveren, want het doordringt niet alleen het Heilig Woord, maar het is geschreven in hun harten. God en de heilige Geest zijn Zijn Vader, en daarom zijn zij één "Persoon", en niet twee. De Schrift kent geen duale godheid zoals die bestaat in de gedachten van velen die Hem aanbidden.

Dit ontkent niet "de persoonlijkheid van de heilige Geest." Het vestigt ze. Maar waarom houden we toch zo vast aan zulke mens-gemaakte zinnen, gemaakt om zachte geesten zo bang te maken dat ze een gedwongen instemming geven aan theologische speculatie? Wat in feite gewoonlijk wordt beweerd is dat de heilige Geest een *aparte* persoonlijkheid heeft. De verstandige gelovige kan zien dat dit in regelrechte tegenstelling is met de feiten van de Schrift en er is geen enkele solide uitspraak om het te ondersteunen. Slechts enkele onwetende beweringen zijn er te vinden die schijnen te veronderstellen dat God en Zijn Geest onderscheiden "Personen" zijn.

Hoe vreemd het ook mag lijken, juist deze afwezigheid van bewijs wordt gezien als de sterkste pilaar om het te ondersteunen. Ons wordt verteld dat het een van die waarheden is die gevreesd moeten worden, want ze kan niet ten volle begrepen worden. Het kan vanuit de Schrift zelfs niet aangegeven worden. Al wat we kunnen

doen is de uitspraken van Gods Woord geven en op deze ons geloof te baseren. Maar wanneer deze uitspraken naar voren worden gebracht, ondervinden we dat ons geloof niet gebaseerd mag worden op eerlijke feiten, maar op nietige beweringen. Vrijwel alle gebruikte passages bewijzen de godheid van de heilige Geest, of ze bewijzen zijn "persoonlijkheid", maar niet één er van laat zien dat het een *andere* godheid is dan die van de Vader.

Vanuit het menselijke, filosofische standpunt is absolute godheid moeilijk te definiëren. Alleen de Geest van God kent God. Wij zijn voor onze informatie geheel afhankelijk van onthulling. De populaire veronderstelling dat het bezit van goddelijke "attributen" de godheid doet onderscheiden, is zeer misleidend. Al Gods schepselen hebben een kleine mate van Zijn kwaliteiten. Deze markeren hen als de Zijnen, niet Hem. Neem nu het enkele attribuut van kracht. Welk levend ding heeft die niet in een bepaalde mate? Hij verschilt van hen in de grootheid van Zijn kracht; de hunne is beperkt, de Zijne is oneindig. Zo zijn al Zijn attributen. Zijn kennis is onbeschreven, Zijn wijsheid kent geen grenzen, Zijn liefde geen limieten.

Ons wordt verteld dat de heilige Geest eeuwig is (Hebr. 9:14). Hier dient men natuurlijk *aionisch* te lezen, maar laten we toestaan dat het een filosofische betekenis heeft van "zonder begin of einde". Dit is zeker waar van Gods eigen Geest. Toch is het geen bewijs dat deze een onderscheiden persoonlijkheid heeft. Christus offerde Zichzelf smetteloos aan God door deze Geest. Wij weten dat dit de wil van God is.

De "alom aanwezigheid" van de Geest is een ander argument. Psalm 139:7 leest: "Waar zou ik heengaan voor Uw Geest en waar zou ik heenvlieden voor Uw aangezicht?" (SV). Maar er is veel meer reden te geloven dat er slechts Één is Die in alle plaatsen is, *door Zijn Geest*, dan zelfs maar te denken dat er overal twee verschillende Personen zijn. Er is niets in de Schrift dat ons dit wil doen geloven. Het is allemaal niets anders dan lichtgelovigheid.

De "almachtigheid" van de Geest wordt gegeven als reden voor een *onderscheiden* persoonlijkheid. De passage die wordt aangegeven is Lucas 1:35, waarin "de heilige Geest" parallel wordt gesteld aan "de kracht van de Allerhoogste". Waarom zouden we niet doorgaan en het verdere feit afleiden dat, onder de omstandigheden, deze identiek moeten zijn? De heilige Geest *is* de kracht van de Allerhoogste. Zoals we al aangetoond hebben, indien deze onderscheiden "personen" zijn, dan moeten we de absurde conclusie onder ogen zien dat Christus verwekt werd door twee onderscheiden persoonlijkheden.

Ons wordt verteld dat de Geest "alwetend" is: "Doch wanneer deze zal komen, de geest van waarheid, zal hij jullie leiden in *alle* waarheid. Want hij zal niet uit zichzelf spreken, maar wat hij zal horen zal hij spreken en over het komende zal hij jullie informeren" (HBN). Indien we werkelijk de *onderscheiden* persoonlijkheid van de heilige Geest willen beredeneren vanuit deze passage, moeten we bewijzen dat God *niet* "alwetend" is. Dán moeten er inderdaad twee personen zijn. Maar, indien zij Één zijn, zoals ze inderdaad zijn, dan is dit een argument ten faveure van hun identiteit.

Op dezelfde wijze bewijst iedere passage die de godheid van de heilige Geest bewijst, ook de identiteit er van met God. Ananias loog, in een enkele daad, tegen de heilige Geest en tegen God (Hand. 5:3,4). De heilige Geest was de actieve factor in de schepping (Job. 33:4): Psalm 104:30). Hij alleen deelt leven toe (Joh. 6:63; Gen. 2:7); Rom. 8:11). Hij is de Auteur van de geïnspireerde Schrift (2Petr. 1:21). Dit alles bewijst inderdaad godheid, maar in geen enkel geval is er een roep om een dubbele godheid.

Deel 6 - De geestenwereld

De wereldmachten van deze duisternis, de geestelijke krachten van boosaardigheid te midden van de hemelingen, weten heel goed dat wij bestemd zijn om over hen te heersen; daarom houden zij zich zo intensief met ons bezig en zijn zij op dit moment onze echte tegenstanders. Net zoals Israel zo nu en dan in het beloofde land oorlog voerde met de natiën, zo voeren wij een defensief gevecht tegen deze hemelse menigten. Te vaak worstelen we met vlees en bloed, ons niet realiserend dat deze niet onze *echte* tegenstanders zijn, maar slechts de noodzakelijke menselijke instrumenten van deze geestkrachten. God geeft ons deze conflicten om ons bekend te maken met hun strijdlijsten. We mogen er zeker van zijn dat een speciaal slim plan om Gods werk te hinderen, gecamoufleerd als een poging om het te helpen, niet een menselijke uitvinding is, zeker als het vergezeld gaat met golven van brandende pijlen, die alleen door het schild van geloof gedooft kunnen worden.

Het is duidelijk dat, zoals in het geval van Adam, de Tegenstander tussenpersonen gebruikt om zijn doelen te bereiken. Zij die door hem en zijn menigten misleid worden, zijn de middelen waarmee hij werkt. De meeste heiligen schrikken met afgrijzen terug bij het idee dat zij door Satan gebruikt zouden kunnen worden om het werk van de Heer te hinderen. Laat men oppassen, want zij staan hier voor open wanneer zij weigeren op hun hoede te zijn. Judas was niet de enige die door Satan werd gebruikt. Zelfs in zijn geval kunnen we de strategie zien van de Tegenstander. Hij had vele mannen kunnen vinden om onze Heer te verraden, maar hoeveel beter was het voor zijn doelstelling om een weg te lokken die dichtbij Christus was, een van Zijn gekozen apostelen! Hij werkt wel bijzonder goed binnen de rangen van geaccrediteerde religionisten.

Veel Christenen zoeken voor bewijs van activiteiten van de Tegenstander onder de rangen van de immorele, de losbandigen, de wereldsen. Maar dat is een vergissing. Een geest, zonder een fysiek lichaam, wordt niet verleid door de genoegens van het vlees. Ja, hij kan zulke zaken niet eens begrijpen, omdat hij niet de middelen heeft om ze te ervaren. De mensheid wordt voor zulke zonden en uitspattingen verleid van binnenuit. Maar Satan is hoofdzakelijk bezig met geestelijke zaken, in het bijzonder die welke verband houden met de doelstelling van God en Zijn Christus. Daarom probeert hij de heiligen te doen afdwalen van hun rol van lijden en vernedering, die hen zal voorbereiden voor het omgaan met hem in de hemelse gewesten, en wil hij hun energie ombuigen voor wereldverbetering voordat het

Gods tijd is, en dat door middelen die gelijk zijn aan die door Christus ingezet zullen worden, maar buiten Zijn persoonlijke aanwezigheid om.

Dit kan gecamoufleerd worden tot een zeer verdienstelijke en heerlijke kruistocht tegen de krachten van het kwaad, ook al is dit het tegengestelde. Het Christendom zal er van overtuigd worden dat hun zaak terecht is, dat zij de wil van God doen, wanneer zij de niet-Christelijke religies aanvallen en vernietigen en een Messias aanstellen die de wereld zal verenigen onder hun vlag. Het belangrijke punt is: te zien dat alles zó slim bereikt zal worden door de machten van de duisternis, dat vrijwel iedereen er van overtuigd zal worden dat zij aan Gods kant staan en werken voor het welzijn van één wereld, terwijl zij in werkelijkheid de verlangens van de krachten van de duisternis uitvoeren. Ze zullen grondig misleid worden omdat zij de grond verlaten waarop deze genadevolle bediening is gebaseerd en de kostbare beloften Christus' wederkomst, en neigen naar de verlokkingen van de Tegenstander om Zijn plaats in te nemen en Zijn werk te verrichten voordat Hij komt.

Judas was niet de enige die door Satan werd beïnvloed. Petrus, de leider van de Twaalf, werd ook door hem in de maling genomen (Matt. 16:21-23). Ook hij wilde Gods tijd vooruit halen. Onze Heer was aan Zijn discipelen aan het onthullen dat Hij moest lijden en sterven, maar Petrus moest er niets van hebben. Velen, zo niet allen van ons, zouden het met Petrus eens zijn geweest. Hier was een man met onbeperkte macht, Hij had het koninkrijk op ieder moment opgezet kunnen hebben en iedereen zegen kunnen brengen. Maar nu spreekt Hij van lijden en dood! Petrus leek in deze geen flauw idee te hebben van Gods doelstelling met dit alles, of van de rol van het kwaad bij het over de mens uitstorten van vernedering en de heerlijkheid van God. Satan schijnt altijd aan de kant van de mens te staan en hem een gunst te willen doen, zoals destijds, in de hof van Eden. Petrus wilde niet dat zijn Meester zou lijden. Maar onze Heer maakt korte metten met zulke gedachten. Hij wist van waar ze kwamen. Daarom noemde Hij Petrus Satan en een valstrik.

Aangezien de hedendaagse voornamelijk een *geestelijke* bediening is, en we voorbestemd zijn om te regeren in de gewesten van de geestelijke krachten van boosaardigheid, mogen we er van verzekerd zijn dat Satan veel meer tegen *ons* zal zijn dan tegen de apostelen van de Besnijdenis. Slechts zo af en toe lezen we van de rollen die kwade geesten speelden in de geschiedenis van Israel. Een zeer klein deel van de verslagen over het leven van onze Heer verwijst maar naar de geestenwereld. Maar een groot deel van het afsluitende hoofdstuk van Efeziërs, het hoofdstuk over de huidige genade, houdt zich bezig met deze fase van onze gedrag.

Maar we zijn geen spiritisten, die rechtstreeks communiceren met de geestenwereld door middel van mediums, of ouija borden, of tafel kloppen. Ja, het is niet een kwestie van communicatie, maar van *oorlogsvoering*. En het is niet een kwestie van fysieke kracht, maar van geestelijke strijdlijnen. En toch wordt het uitgevoerd doorheen vlees en bloed, want het is alleen door middel van fysieke, zielse leden van het menselijk ras dat de geesten ons kunnen bereiken. Paulus waarschuwde de heiligen in Korinthe, anders zou dit, net zoals de slang Eva verleidde door zijn slimheid, ook hun begrip verderven (2Kor. 11:3).

De conflicten onder de heiligen hebben vaak het uiterlijk van een worsteling. Te vaak zijn het slechts de inspanningen van de Tegenstander om Gods werken tegen te staan. We zouden voorbij het menselijk instrument moeten kijken om de kracht er achter te zien, zoals onze Heer deed met Petrus. Is het niet opmerkelijk dat Hij, voor zover we weten, Judas nooit Satan noemde, maar Petrus, Zijn trouwe discipel, wel? Zonder twijfel was het een grote hulp voor de leidende apostel in zijn toekomstig dienstbetoon, om zich te herinneren hoe snel hij klaar stond om de rol van Tegenstander te spelen. Hij wilde helpen, niet hinderen. Laten we niet denken dat zo'n oprechte bedoeling een echte test is. Het is door welgemeende inspanningen om van dienst te zijn dat de Tegenstander werkt. De grote afval van de eindtijd zal bedoeld zijn om een Christelijke kruistocht te zijn om Zijn doel te bevorderen. We zouden behoedzaam en verstandig moeten zijn en alles testen in verband met Gods tijden en seizoenen, Zijn plan en doelstelling.

"Tweedracht en valstrikken naast de leer" waren zelfs in Paulus' dagen al aanwezig, want zelfs toen waren er enkelen die slaafden voor hun eigen buik en, door complimentjes en kruiperige vleierij, probeerden de harten van de onschuldigen te misleiden (Rom. 16:17-20). De apostel geeft ons niet de opdracht om met hen af te rekenen, maar eerder om hen te mijden. Dan geeft hij de echte remedie: "De God nu van de vrede zal de Satan met snelheid onder uw voeten vermorzelen." (Rom. 16:20;SW). Hij herkent dat veel van het verkeerde gedrag onder de heiligen, speciaal onder de leiders en leraren, niet slechts te wijten is aan hun broosheid, maar aan de invloed van boze geesten.

In die dag van verlichting zal het voor ons niet nodig zijn te strijden tegen enige afwijking van de leer. Kruiperige vleierij zal geheel uitgebannen worden. Dit zal voortkomen uit de verandering van sterfelijke naar onsterfelijke lichamen. Maar veel meer dan dat, Satan zelf, de aanjager van menselijke oppositie en ongehoorzaamheid, zal onder onze voeten zijn. Nu domineert hij de daden van menig heilige, maar dan zal zijn plaats en macht van hem weggenomen worden, en we zullen boven hem staan, in staat om hem te controleren die, met ons vlees, de oorzaak was van het merendeel van onze ellende.

Net zoals de vijanden van Christus zichzelf figuurlijk zullen terugvinden als een voetenbankje voor Zijn voeten, zo zal de grootste van al onze vijanden onder onze macht geplaatst worden. Maar het beste van alles is dat wij niet zullen terugslaan. Wij zullen ons gezag niet gebruiken om hem verder te vervreemden van God of van onszelf. Wij, aan wie de verzoening als eersten werd gepresenteerd, zullen verzoenend zijn voor allen, en in staat om al onze vijanden terug te brengen in de kring van vriendschap en verzoening met God. Het is zonder twijfel te wijten aan Satans intriges dat wij nu zelfs geen vrede kunnen brengen onder onszelf. Maar dan zullen alle verschillen opgelost zijn en zullen wij in staat zijn het aan onze vroegere vijand in de geestenwereld te brengen, de Tegenstander zelf!

Deel 7 - De "persoonlijkheid" van de heilige Geest

De "persoonlijkheid" van de heilige Geest van God wordt gewoonlijk gebaseerd op het *geslacht* van het originele Grieks, of dat nu *hij*, *zij* of *het* is. Maar dit wordt door theologen op een wel heel vreemde manier gedaan, zodat het gewone volk het erg moeilijk vindt hen te volgen, of de knopen te ontwarren die zij voortbrengen. Sommige punten zullen vreemd lijken voor hen die alleen Engels [of Nederlands; vert.] kennen, maar we zullen door middel van voorbeelden proberen aan te geven hoe weinig vertrouwen geplaatst kan worden op de gebruikelijke argumenten voor het bewijzen dat de heilige Geest van God een aparte en onderscheiden "persoonlijkheid" heeft van God Zelf.

vanuit het standpunt van het Engels zou de zaak erg eenvoudig moeten zijn. Alle *zij's* en *hij's* zijn "persoonlijkheden" en de *het's* zouden dat niet moeten zijn. Volgens deze regel zijn God en Christus, beide mannelijk, "persoonlijkheden," maar de heilige Geest, die onzijdig is in het Grieks, is dat niet. De King James vertaling, gemaakt door mannen die toegewijd waren aan het steunen van de leer van de kerk, slaagden er gewoonlijk in dit feit in hun weergaven te omzeilen, maar zelfs zij vertalen Romeinen 8:26 met "the Spirit *itself* maketh intercession," ondanks het feit dat de geest in feite verpersoonlijkt wordt als een bemiddelaar, voor ons pleitend met onuitspreekbare kreunen, iets wat alleen van een persoon gezegd kan worden. Het woord *geest* - *pneuma* - is *niet mannelijk* in het Grieks, maar onzijdig. *Indien het geslacht persoonlijkheid bewijst, dan kan de Geest van God geen persoon zijn*, want in het Grieks wordt de geest altijd een *het* genoemd, nooit een *hij* of een *zij*.

Maar, zo wordt ons verteld, de heilige Geest wordt een "trooster" genoemd, en dit is in het Grieks mannelijk, en daarom moeten we naar de Geest verwijzen als *Hij*. Er worden voor de geest verschillende figuren gebruikt, maar nergens anders zien we het geslacht zo veranderen als hier. De geest daalde af op onze Heer als een duif (Marc. 1:10). Het nam in feite de lichamelijke verschijning van een duif aan (Luc. 3:22). Maar het woord duif is vrouwelijk! Dus zou, volgens deze redenering, de geest op deze plaats *Zij* genoemd moeten worden! Andere figuren ondersteunen dit. In Romeinen 8:10 lezen we dat de geest *leven* is, wat vrouwelijk is, en in 1 Johannes 5:6 wordt ons verteld dat de geest *waarheid* is, en dat is ook vrouwelijk. Dus nu hebben we drie maal zoveel bewijs dat de geest *Zij* moet zijn en niet *Hij*, indien we tenminste voorbij gaan aan het feit dat het Griekse woord voor geest geen van beide is. Als trooster en duif voldoende zijn om "persoonlijkheid" te bewijzen, dan kunnen we ook *leven* en *waarheid* nemen om het tegendeel aan te tonen.

Indien het geslacht "persoonlijkheid" bewijst, dan zullen allerlei soorten dingen in het Grieks er mee behept zijn. We zullen eerst een paar vrouwelijke zelfstandige naamwoorden opgeven, willekeurig genomen uit de eerste pagina's van onze concordantie: *Achaje*, *werking*, *lucht*, *bewering*, *aloë*, *Antiochië*, *praal*, *manifestatie*, *voorwendsel*, etc, zijn vrouwelijke persoonlijkheden! Hier zijn een paar mannelijke persoonlijkheden: *Christen* (*geen vrouwen!*), *rug*, *stenen wal*, *strand*, *balk*, etc. Hier zijn een paar dingen zonder persoonlijkheid: *verwerving*, *beest*, *roeping*, *alabast*, *anemoon*, *enkel*, *fantom*, etc. Uit deze paar voorbeelden

zou het duidelijk moeten zijn dat het Griekse geslacht niets bewijst waar het persoonlijkheid betreft. Veel dingen zijn vrouwelijk of mannelijk. Zelfs indien het woord geest mannelijk zou zijn, zou dat niet bewijzen dat het alleen naar personen verwijst. Een houten balk is geen persoon, ook al is het in het Grieks mannelijk van geslacht.

Maar bewijst het feit dat geest onzijdig is, of beter: onbepaald, dat geest geen "persoonlijkheid" kan hebben? Zeer zeker niet! Een beest is nauwelijks een ding genoemd worden, maar toch is het woord onzijdig. En de Schrift stelt ons vele geesten voor ogen die "persoonlijkheid" hebben, of beter: individualiteit, wat een meer correcte uitdrukking is voor wat in modern Engels bedoeld wordt, want we kunnen zeggen dat een zeker individu geen "persoonlijkheid" heeft, wat wil zeggen: niets heeft om het te onderscheiden van andere van zijn klasse. "Persoonlijkheid" is een niet-Schriftuurlijke, ongezone, misleidende uitdrukking, en zou nooit gebruikt moeten worden door iemand die verlangt naar Gods waarheid. Ja, het geeft altijd aan dat er een afwijken is van Gods onthulling en een afhankelijk zijn van een menselijke verkeerde weergave van Hem. Wanneer mensen anderen afwijzen vanwege het niet "geloven in" de "persoonlijkheid" van de heilige Geest, waar God de term al helemaal niet gebruikt in Zijn Boek, mogen we er zeker van zijn dat zij die staan op de term zich vergissen en deze uitdrukking nodig hebben om hun afvalligheid op te leggen aan anderen. We zouden altijd moeten eisen dat waarheid gekleed moet zijn in de woorden van de inspiratie.

Zoals te zien is in onze Keyword Concordance, pagina 282, heeft het woord *geest* een nogal breed gebruik. Het wordt toegepast op onstoffelijke wezens, gewoonlijk onrein of kwaad (1Tim. 4:11), inclusief demonen (Luc. 4:33) en op boodschappers (Openb. 4:5). Aan de andere kant wordt het gebruikt voor wat een principe of actie genoemd kan worden, speciaal wanneer het wordt gevolgd door de tweede naamval van iets, zoals de geest van *liefde*, van *genade*, van *waarheid* (1Joh. 4:6), in tegenstelling tot de geest van *misleiding* (Joh. 14:17; 15:26; 16:13), van *zachtmoedigheid*, of *zoonschap* (Rom. 8:15), van *gezond verstand* (2Tim. 1:7), enz. De geest van een ding kan geen "persoonlijkheid" of individualiteit hebben. Iedereen die een zoon van God is, heeft de geest van zoonschap, maar toch hebben zij geen persoon in zich die verbonden is met zoonschap. Zoonschap is bij ons niet slechts een theorie of een leer, het is een vitale kracht in onze levens. Dit noemt de Schrift de geest van zoonschap, want het stelt ons in staat te spreken en handelen als zonen van God.

Naast deze twee gebruiken van het woord geest zijn er andere die er gewoonlijk mee worden verward. Alle levende dingen, in het bijzonder dieren en mensen, hebben een geest, die is samengevoegd met het individu. Er kan van gezegd worden dat het in de mensheid een "persoonlijkheid" heeft, aangezien het de geest van een persoon is, maar het heeft geen individualiteit *buiten* de persoon. De lezer van deze zinnen heeft een geest, maar deze heeft geen afzonderlijk leven of ervaring die niet wordt gedeeld. Een mens kan iets van zijn geest aan anderen geven; dat doen ook Christus en de Godheid. Er is in het geheel geen "persoonlijkheid" bij betrokken. Laten we deze zaak overdenken in andere relationele verbanden, waar geen theologische vooringenomenheid is om ons denken door elkaar te mengen.

"De mond van JAHWEH spreekt"(Jes. 1:20)! Zouden we vanuit deze uitspraak redeneren zoals gewoonlijk wordt gedaan in verband met de Geest van God, dan zouden we er op moeten staan dat er een andere persoon is in de Godheid, want dan moet JAHWEH's mond een persoon zijn! Alleen een persoon kan immers spreken! Zo is het ook met Zijn arm en Zijn oor. Alleen een persoon kan redden en horen. Jesaja vertelt ons:

"Ziet, de hand des HEEREN is niet verkort, dat zij niet zou kunnen verlossen; en Zijn oor is niet zwaar geworden, dat het niet zou kunnen horen."
(Jes. 59:1;SV)

Doorheen de Schrift vinden we deze figuurlijke taal. Gewoonlijk wordt die begrepen, wanneer er geen valse traditie of theologie is die de student hindert. De mond van JAHWEH, of Zijn hand of oor, kan geen onderscheiden persoonlijkheid zijn, dus lezen we ze als schilderachtige en krachtige figuren. Bovendien zijn dit samengestelde figuren, want God heeft geen letterlijke mond of arm of oor. God is Geest, daarom is het veel eenvoudiger Zijn daden toe te schrijven aan Zijn Geest, als we tenminste niet gehinderd worden door de belijdenissen, die aan deze figuur voorbij gaan om zo de Ene God van de Schrift op te splitsen in de Drie-eenheid van het Christendom.

Net zoals in het geval van Zijn mond en Zijn arm en Zijn oor, *wordt alles wat in figuur door de Geest van God wordt gedaan, in feite door God gedaan*. In sommige gevallen is het absoluut onmogelijk van hen twee individuen te maken. God werkt door Zijn Geest, net zoals Hij spreekt door Zijn mond. Christus werd verwekt door heilige Geest, maar Hij stelde dat God Zijn vader was. Had Hij twee Vaders, of één? Zo kunnen alle werkingen van de Godheid toegeschreven worden aan Zijn heilige Geest.

De Trooster

[We hebben hier een vertaalprobleem. In het Engels staat hier "comforter". Dat kan zowel met "Trooster" als met "dekbed" worden vertaald. In de "Het Beste Nieuws" vertaling is het vertaald met "Bemoediger"; vert.]

Een "Trooster" kan in het Engels een *hij*, *zij* of een *het* zijn. In het Grieks wordt alleen *hij* en *zij* gebruikt. Zowel een persoon als een ding kan ons troosten. Er is is sommige delen van de Engels sprekende wereld een lappendeken aan betekenissen gegeven aan het woord "trooster". Zo willen we in het Engels weten wie of wat troost, voordat we in staat zijn te zeggen dat hij of zij troost, of dat het troost. In het Grieks zouden we dit niet kunnen doen. We zouden gedwongen zijn te zeggen dat de trooster, hij of zij, warm is, omdat alle troosters, ook al zijn ze samengesteld uit dingen, mannelijk of vrouwelijk zijn. Bij het vertalen, als we bij een passage terecht komen die zegt: "Het wollen dekbed, hij is warm," zouden we gedwongen worden het te veranderen in "het is warm". Niemand zou hier bezwaar tegen hebben, want het raakt geen zere plek aan in de theologie. Was dat wel zo, dan zouden we gedwongen worden te zeggen "hij is warm" (hoewel van wol), of anders de anathemas van de kerk over ons krijgen.

Er is een geval, als dit in Johannes 14:16 en 17, dat in een concordante vertaling zo luidt:

"En Ik zal de Vader vragen en een andere Bemoediger zal Hij aan jullie geven, opdat deze met jullie in de aion zal zijn, de geest van waarheid, die de wereld niet in staat is te krijgen, want ze ziet hem niet, noch kent ze hem. Jullie kennen hem, want hij blijft bij jullie en zal in jullie zijn."
(Joh. 14:16,17;SW)

Nu denken we gewoonlijk bij een trooster/bemoediger aan een persoon, maar hier wordt ons verteld *wat* (niet wie) deze trooster/bemoediger is. Het is de geest van waarheid. Dit is de onzijdige geest van een ding, de waarheid. Zeker, waarheid is in het Grieks vrouwelijk, maar dat maakt het nog niet tot een persoon. En zelfs als dit wel zo zou zijn, zelfs de geest van een persoon is een ding. Overdenk de volgende lijst van dingen, die allemaal een geest hebben. Is het niet boven alle twijfel verheven dat de geest van een ding (wat ook het geslacht mag zijn in het Grieks) een ding moet zijn? De geest van waarheid is de levende kracht die woont in waarheid, de energie die het uitdeelt, waarheid die leeft en werkt in ons. Dit is nauw verbonden met de Geest van God, maar is zeker niet identiek er mee.

Hieronder is een lijst met zinsneden die in de Schrift te vinden zijn, waarin geest gevolgd wordt door de tweede naamval van een ding. Zo is er...

- de geest van waarheid - Joh. 14:17; 15:26; 16:13; 1Joh. 5:6
- de geest van ziekte - Luc. 13:11
- de geest van heiligheid - Rom. 1:4
- de geest van zoonchap - Rom. 8:15
- de geest van bedwelming - Rom. 11:8
- de geest van de mensheid - 1Kor. 2:11
- de geest van zachtmoedigheid - 1Kor. 4:21; Gal. 6:21
- de geest van wijsheid - Efe. 1:17
- de geest van vrees - 2Tim. 1:7
- de geest van genade - Hebr. 10:29
- de geest van heerlijkheid - 1Petr. 4:14
- de geest van misleiding - 1Joh. 4:6
- de geest van leven - Openb. 11:11
- de geest van profetie - Openb. 19:10

Ondanks de heldere uitspraak dat de Trooster, of Bemoediger, duidelijk *een ding van een ding* is, de geest van waarheid, staan geleerden en vertalers tegen ons op wanneer we dit omzetten in Engels en er naar verwijzen als een *het* of zelfs een *dat*, een voornaamwoord dat zowel voor mensen als dingen gebruikt kan worden. Bovendien: snappen we eenmaal het feit dat Christus de heilige geest van waarheid zond om Zijn plaats in te nemen in de wereld, speciaal voor de Besnijdenisheiligen, dan zal alles wat over deze geest wordt gesproken veel duidelijker worden. Het is de waarheid die de heiligen troost (of bemoedigt). Het is een geest die de wereld niet kan ontvangen, zo lang ze nog onder de invloed staat van de misleider. Het is de waarheid die de wereld blootlegt (Joh. 16:7-11). En het is de kracht van deze geest die de heiligen leidt naar alle waarheid. Ze informeert hen over wat komt, en verheerlijkt Christus.

De Geest van Christus

In de oude profeten handelde de Geest van Christus als een "persoon". Hij getuigde tevoren over het lijden dat hoorde bij Christus en de heerlijkheden die er na zouden komen (1Pet. 1:11). Ik veronderstel dat niemand de Geest van Christus zal scheiden van Christus Zelf, zoals zo vaak wordt gedaan met de Geest van God. Ja, onmiddellijk nadat de apostel zegt: "Maar indien iemand niet Christus' geest heeft, dan is die niet van Hem"(Rom. 8:9;SW), voegt hij toe: "Maar indien Christus in jullie is"(Rom. 8:10;SW) en identificeert daarmee Christus met Zijn Geest. Het is Christus' *geestelijke aanwezigheid*. We erkennen allen het feit dat Christus Zelf niet aanwezig is in het vlees. Dat is weggelegd voor de toekomst. Dat zal ons vlees levendmaken. Aangezien de Geest van Christus niet een aparte "persoonlijkheid" van Christus is, en werkt in de meest nauwe overeenstemming met de Geest van God, is er geen echte grond voor het opsplitsen van God en Zijn Geest in twee onderscheiden godheden.

We zijn ons bewust van de kracht en aanwezigheid van Gods Geest (woning makend in ons) in alles wat we doen. Het hebben van Christus' Geest betekent dat Christus in ons is (Rom. 8:9,10). Gods Geest geeft ons macht over onze dode lichamen en Christus' Geest geeft ons eenheid met Hem.

Deel 8 - De suprematie van geest - deel 1

De toekomst van de mensheid ligt in zijn geest. Onze lichamen zullen zeker verheerlijkt worden, en onze ziel tevreden gesteld, maar zelfs deze jubelende zegen zal afhankelijk zijn van het feit dat onze gestalten geestelijk zullen zijn, en we levend gemaakt zullen worden door de volheid van de geest. De huidige manier van werken van de menselijke geest is niet het einde, noch is ze het ideaal van de voleinding. De geest is nu met ons in vernedering en zwakte, niet in staat het lichaam te domineren dat het vitaliseert. Het is maar een zwakke flikkering van een kaars, vergeleken met de pracht en praal van de zon van de toekomstige heerlijkheid. Hoe moeilijk het ook is om de taak van de geest te definiëren in de mensheid van vandaag, we hebben op z'n minst onze ervaring als controle. Voor de toekomst hebben we niets anders dan het Woord van God. Maar toch, om een helder begrip te kunnen verkrijgen van de menselijke geest in zijn essentie, moeten de we die kennen in de macht van zijn manifestatie, net als in het uur van zijn vernedering.

Het Woord van God kan doordringen tot zo ver als scheiding van ziel en geest. Ik twijfel er aan of enige andere literatuur, tenzij alleen gebaseerd op de Schrift, er in slaagt dit te doen. Zelfs voor zeer goed opgeleide heiligen is de grens tussen ziel en geest maar dunnetjes gedefinieerd. Daarom moet niemand onterecht bezorgd

zijn indien onze huidige poging op het eerste gezicht niet makkelijk te begrijpen is. Het is een gedachtenveld waar mensen, omdat zij levende zielen zijn, het maar moeilijk vinden om in te graven. We zijn beperkt door onze samenstelling om zaken te overdenken door middel van onze zintuigen. Daarom ook leren we over het lichaam met redelijk gemak. De ziel maakt dan ook een diepe indruk op ons. Maar de geest, die door onze zintuigen niet begrepen kan worden, zeker wanneer we er bekendheid mee willen hebben door onze zintuigen, neigt er naar verlaagd te worden tot het niveau van de ziel, wanneer we proberen beslag te leggen op de kern er van.

De taal die voor de geest wordt gebruikt is, daarom, grotendeels figuurlijk, en kan gemakkelijk leiden tot verkeerde conclusies. Het woord "ruch" (WIND, geest) is niet letterlijk. Een recente Joodse vertaling, die de figuur niet ziet, heeft geprobeerd een tussen- of samengestelde betekenis te vinden door het weer te geven met "geest-brullend" of "brullend", terwijl het gewoon "wind" aangeeft. Men probeert de figuur in een betekenis te persen. Zoiets heeft vaak verwarring van denken veroorzaakt, en is een van de belangrijkste valkuilen die de concordante student overvallen. We kunnen uit de zinsnede "een gebroken geest" (Psalm 51.17) niet afleiden dat de geest vaste stof moet zijn, omdat alleen die gebroken kan worden. Noch kunnen we zeggen dat een "pijnlijke geest" (Spreuken 18:14) de geest identificeert met het lichaam, want alleen levend weefsel kan pijnlijk zijn. Dit soort afleidingen van figuurlijke uitdrukkingen zijn misleidend.

We spreken over sommige van de uitingen van geest als "gevoelens", terwijl zij letterlijke gewaarwordingen zijn, en dus behoren tot het lichaam, en de ziel zijn. Maar we moeten ons herinneren dat geen gevoel mogelijk is zonder de kracht van de geest die in het lichaam werkt. Daarom wordt het woord "gevoelens" grotendeels gebruikt in een figuurlijke betekenis, zelfs wanneer er geen directe lichamelijke gewaarwording is. Het is echter twijfelachtig indien deze altijd geheel afwezig zijn, aangezien de geest het lichaam beroert, en doorheen dat, zeer krachtig, de ziel. Zo kunnen verdriet en wroeging, blijdschap en jubel, puur en alleen voortkomen uit de geest, maar zij falen nooit het functioneren van het lichaam te beïnvloeden en worden zo "gevoeld" door de ziel. Omdat we moeten spreken van de uitingen van de geest in termen van substantie en gevoel, hebben we bijna de kracht verloren van het identificeren van de geest, en verwarren we het met de gevolgen er van.

In eerdere studies over dit thema hebben we geest overdacht in zijn uitingen, leven en gewaarwording. We probeerden aan te tonen dat, in de mens zoals die nu bestaat, dit afhankelijk was van het ademen van de zuurstof in de lucht, net zoals het lichaam afhankelijk is van voedsel, of doorluchte grond. Zonder adem heeft de geest van de mens geen *bewust* bestaan. We zeiden: "In het Genesisverslag was de geest niet een speciale gave op zich, toebedeeld door God, naast de grond en de adem. Hun combinatie is noodzakelijk als een voertuig voor de geest die de zetel van leven is. Wanneer het ademen ophoudt, vertrekt de geest van leven. Zo is nu de menselijke geest; hij heeft geen bewust bestaan buiten het lichaam en de adem. In de opstanding, echter, is alleen het lichaam nodig voor zijn blijvende bewuste bestaan, maar niet langer de adem."

Trek nu de adem terug, en leven en bewustzijn verlaten het lichaam en de geest functioneert niet meer. Dit is omdat we nu een ziels lichaam hebben. Maar bij de levendmaking, in het bijzonder van hen die niet alleen levend gemaakt worden, maar *veranderd*, kan dit niet langer het geval zijn. Er zal geen bloed zijn, net zoals onze Heer dat nu niet heeft. We zullen in staat zijn bewust te leven te midden van de hemelingen en regionen van de ruimte doorkruisen waar geen lucht is. Zoals we nu toegerust zijn kan dat niet. Onze lichamen moeten bijgevuld worden uit de grond. Zij zijn uit de grond. Onze geesten hebben nodig onderhouden te worden door de atmosfeer. Ze functioneren nu door middel van een ziels lichaam.

Het feit dat een geestelijk lichaam niet afhankelijk is van ademen, lijkt aan te tonen dat, terwijl dit de manier van functioneren in een ziels lichaam is, het niet essentieel is voor de menselijke geest, ook al is het niet nodig voor geestwezens. We kunnen dit duidelijk maken door middel van een parallel. Het voedsel dat wij eten schijnt essentieel te zijn voor het menselijk lichaam. Het kan zeker lang leven, zoals het nu is toegerust, zonder voedsel of zonder de grond waaruit ons onderhoud afkomstig is, maar het feit dat het menselijk lichaam ook een hemels lichaam kan zijn toont aan dat de grond alleen noodzakelijk is voor het lichaam in zijn huidige toestand. Indien dit zo is met betrekking tot het lichaam, hoe veel meer waar zal het zijn voor de geest! Het verdere feit dat zij geesten zijn, zonder vlees en beenderen, maakt het praktisch vanzelfsprekend. Geest kan over het algemeen, en ook de menselijke geest, niet beperkt worden tot de toestanden waaronder de mens bestaat tijdens het proces dat vernedering en dood inhoudt en de terughouding van de volheid van de geest.

Om het onderwerp te vereenvoudigen zullen we voorbijgaan aan de lichamen en geesten van de Besnijdenisheiligen, die op de Aarde achterblijven. Hun toestand onthult minder van de kracht van de geest dan die van ons, van wie de lichamen veranderd zullen worden voor een hemelse omgeving. Wat wordt onthuld met betrekking tot onze toekomstige gestalten schijnt de hoogte uiting van de menselijke geest te zijn. Daarom zullen we hier de meeste hulp ontvangen bij het begrijpen van de geest. En hier zullen we het best bewaakt worden tegen het toestaan dat onze huidige ervaring in een ziels lichaam ons begrip verduistert van de heerlijke mogelijkheden van de menselijke geest, wanneer die passend toegerust en op zijn best is.

Het geheim van de opstanding onthult dat, in ons geval, dit aardse lichaam veranderd zal worden in een hemels lichaam. Het zal niet langer een ziels lichaam zijn, maar een geestelijk lichaam en een hemels huis. Er wordt niets gezegd over enige verandering in onze geesten. Ook dan zullen we, net als nu, lichamen en geesten hebben. Maar dit lichaam is niet wat er zijn zal. Zouden we niet op de hoogte gebracht worden als onze geesten anders zouden zijn? Worden we niet gerechtvaardigd als we aannemen dat onze geest dezelfde is en van hetzelfde soort? Gods stilte op dit punt schijnt beslissend te zijn. Nu dit zo is, is het duidelijk dat onze eerdere studies over de geest beperkt moeten worden tot de band er van met een ziels lichaam in de mensheid, aangezien, zoals op dit moment samengesteld, de geest het lichaam verlaat met de adem, maar in het opstandingslichaam dat niet doet. Het is daarom duidelijk dat de huidige uiting van de geest in de mensheid niet de essentie er van onthult, maar een tijdelijke uiting is. We zullen moeten toevoegen aan onze kennis van zijn huidige werkingen wat we

er van weten in levendmaking, voordat we ons een idee kunnen vormen van de kenmerkende aard er van.

Aangezien de opstandingslichamen van de heiligen niet vervallen of sterven, is het voor de bloedstroom niet nodig om nieuwe voorraden aan te voeren om het verbruikte te vernieuwen dat het stervensproces op dit moment voortbrengt. Ook zal er geen beroep gedaan worden om zuurstof uit de lucht over te brengen om gevoel en leven in stand te houden. Het werd niet hersteld voor onze Heer in Zijn opstanding, daarom zal de geest niet functioneren door de adem en het bloed, zoals nu het geval is. Leven zal niet langer een proces van verbranding inhouden. Energie zal via andere kanalen komen. Dit opent voor ons een blik op de geest die onze huidige ervaring overstijgt. Toch moeten we erkennen dat, aangezien deze uiting de kracht van de geest vermenigvuldigt, het een veel betere onthulling van de essentie er van is.

Voor zaken die buiten onze ervaring liggen is onze taal behoorlijk ontoereikend, en het is moeilijk jezelf begrepen te krijgen. Zo zullen we alleen de mogelijke richting van waarheid aangeven door een illustratie te gebruiken. Onze huidige toestand kan worden vergeleken met een olielamp. De pit staat voor het lichaam, de olie voor het voedsel die het verbruikt, het licht en de warmte voor de ziel, en de energie staat voor de geest. Om te beginnen moet de lamp worden aangestoken. Er moet een zekere hoeveelheid energie toegevoegd worden in de vorm van hitte, voordat ze zelf warmte begint te leveren. Dan brandt de lamp door de brandstof te combineren met zuurstof, tot een van deze factoren op is. Zo is de mens, afgesneden van het leven van God.

Maar in de levendmaking zal het anders zijn. In de toekomst zullen we meer lijken op een blijvende elektrische lamp, die niet opgebruikt wordt, waarvan zuurstof wordt uitgesloten, maar waaraan van buiten af een voortdurende stroom van energie wordt toegevoerd. Zo zal het zijn wanneer we verbonden zijn met het leven van God.

In het geval van de lamp is het voor ons moeilijk te denken aan de kracht, zonder de gevolgen er van. Het is opgeslagen in de gebruikte brandstof. Maar we weten dat olie en zuurstof (voedsel en adem) nooit kunnen verenigen, tenzij er eerst een bepaalde hoeveelheid kracht is toegevoegd. Dit komt overeen met de toedeling van de geest aan Adam.

Wat we kunnen zeggen over de olielamp, en de energie er van, kan heel waar en behulpzaam zijn, toch moet het niet universeel gemaakt worden of altijd toegepast op alle energie. Zo is het ook met de geest en het menselijk lichaam. Op dit moment is het niet een geestelijk lichaam, maar een ziels. In een geestelijk lichaam zal de geest een andere manier van uiting hebben, en daarom moet het lichaam zelf aangepast worden.

Laten we dezelfde afstand bewaren tussen onze parallellen. Energie is geen geest. De een produceert beweging, of licht, de ander leven. Energie kan niet persoonlijk zijn, geest wel. Indien de geest in een mens simpelweg de latente energie is die in hem opgeslagen is of wordt voortgebracht door zijn lichaam, dan is hij een robot, een mechanisch wonder, een combinatie van substantie en kracht, maar zonder

leven. Net zoals leven onuitspreekbaar meer is dan beweging, zo is geest meer dan energie. Er is overal latente energie, die, wanneer losgelaten, beweging zal voortbrengen, hitte, licht. De zon straalt overvloedig op ons. Maar geest maakt zichzelf duidelijk in een hogere uiting en werkt alleen in georganiseerde materie. Het gebied er van is duidelijk gedefinieerd in de chemie, waar organisch en anorganisch hun eigen terrein hebben.

De geest in planten

Ook is er een uitgebreide variëteit in organismen die geënceliseerd worden door geest. Planten leven en ademen en hebben (een beperkte) bewegingsvrijheid, niet alleen naar beneden, maar ook naar boven, tegen de zwaartekracht in. Ze gebruiken soms een geweldige hoeveelheid energie. De gigantische bomen in Californië, de oudste en grootste vorm van leven op Aarde, pompen enorme hoeveelheden vocht uit de grond tot een hoogte van zestig tot wel honderd meter. Maar planten hebben geen gevoel, geen ziel. Het haar van een mens lijkt hier wel wat op. Het kan afgesneden of op andere wijze verminkt worden, zonder waarneembare pijn. Het schijnt geen bloed te hebben, en daarom geen gevoel. In het haar schijnt het plantenleven hara plaats te vinden in het menselijk gestel.

De geest in dieren

In dieren gebruikt de geest een hoger organisme, veel meer gescheiden van de grond en onafhankelijk van de Aarde. Er is geen voortdurend contact met de grond nodig. Substantie, gewoonlijk georganiseerd plantleven, wordt innerlijk opgenomen om het vloeien van kracht te ondersteunen. Ook ademen is een innerlijk proces, in tegenstelling tot de bladeren van een plant. Beweging wordt uitgebreid door voortbeweging. Zo zien we dat de geest op een heel andere wijze werkt door verschillende organen, maar toch geest is. De mensheid heeft zeer veel gemeen met dieren. Beide hebben voortbeweging en gevoel, met functies als voelen, ruiken, horen en zien. Het punt is dat het instrument waardoor de geest functioneert, en niet zozeer de geest zelf, het gevolg bepaalt in elk van de vele vormen van leven.

De mensheid neemt een tussenliggende plaats in tussen dieren en geesten. Maar de tendens van Gods handelen met hen neigt naar het geestelijke gebied. De verandering die bij zijn levendmaking tot stand wordt gebracht maakt hem niet tot een geest, maar brengt hem in een toestand waarin hij kan omgaan met geestwezens en waarin hij in staat is hen te oordelen (1Kor. 6:3). Zo kan van de mensheid, in overeenstemming met de hoge raad van God hierover, gezegd worden dat ze in zichzelf alle graden van levende schepselen combineert, van planten tot aan geesten, van de meest elementaire cel tot aan de hoogste vorm, zoals in de Godheid. De mens neemt deel aan plantleven, aan dierenleven, en aan het leven van geesten. Maar het laatste is nog grotendeels toekomst, wanneer allen levend gemaakt zullen zijn, en wordt alleen ten volle toegelicht in de hemelse selectie, zij die Christus' lichaam vormen.

Lichaam, ziel en geest

Het kan, voordat we verder gaan, behulpzaam zijn de verschillen duidelijk te maken tussen ziel en geest. De grote kloof tussen lichaam en geest maakt ze op vele manieren tegengesteld aan elkaar, zelfs wanneer we materie overwegen als een uiting van energie, zoals wetenschappers dat tegenwoordig doen. Materiële substantie is tastbaar, en spreekt onze gevoelens aan. Geest kan onze lichamelijke waarnemingen niet rechtstreeks beïnvloeden. Paulus spreekt over zijn in Korinthe zijn in geest en in het vlees. Toen hij daar in het vlees was, kon hij gezien en gehoord worden. Toen hij in geest bij hen was had hij geen organen om hen waar te nemen. Alleen indirect, doordat zij zijn woorden lazen met hun ogen, of ze met hun oren hoorden voorlezen, of wanneer ze in hun geheugen zijn lichamelijke aanwezigheid herinnerden, zou zijn geestelijke aanwezigheid hun denken en doen beïnvloeden.

Het onderscheid tussen ziel en geest is een van de meest moeilijk te bepalen dat er is. Laten we eens zien of we het niet kunnen vereenvoudigen door een proces van uitsluiting. Al wat van ons is dat geen materie of gevoel is, is geest. Het probleem is: begrijpen wat niet waargenomen kan worden. Het lichaam is waarneembaar, de ziel is de waarneming zelve, de geest is onwaarneembaar. Dat is de reden waarom deze term ook wordt gebruikt om de geestwereld in te sluiten. Denken is in essentie onbewust, hoewel het kan samengaan met gevoelens, als oorzaak of gevolg. Een verschrikkelijk geluid gaat door de geest en brengt een gevoel van vrees voort. Dat zulk denken in essentie onbewust is, wordt duidelijk wanneer we "handelen voordat we denken". Het bewust zijn van gevaar komt vaak nadat we geprobeerd hebben het te ontwijken.

Dat het denken of de geest echt werkzaam zijn zonder onze kennis of richtinggeving, wordt duidelijk uit de vele vitale functies die onafhankelijk van onze wil werken. In velen is de geest onophoudelijk aan het werk om ons in leven te houden. De longen, het hart, de spijsvertering, de hersenen, al deze gaan door terwijl wij slapen, wanneer onze ziel niet aan het werk is, en zijn daarom te danken aan vitale energie, die geest is.

Leven, en geest - de bron er van, liggen ver onder ons bewustzijn, dus kunnen we het alleen herkennen aan de werking er van, daar waar geen gevoel of wil is, in onze eigen lichamen. Indien de geest bewust zou zijn, zouden we ons bewust zijn van alle vitale organen en hun bewegingen. Maar leven, net als geest, is niet bewustzijn. Dat is alleen een gevolg, beperkt tot bepaalde combinaties. Niet alleen in de slaap gaan de vitale processen door, maar terwijl we wakker zijn is ons bewustzijn beperkt, net als ons zicht en ons gehoor, tot een bepaald segment van het feitelijke gebied van leven en beweging. Wij zien niet alles wat er is, maar slechts als door een smalle spleet. En we horen ook niet alle geluiden. Sommige zijn te laag, andere te hoog, voor onze oren. Zo is het ook met onze geest. We zijn ons slechts bewust van een deel er van. De rest wordt voor ons verborgen gehouden, of we kennen alleen de gevolgen er van. We kunnen er altijd zeker van zijn dat daar waar leven is, er geest moet zijn, ook al is er niets dat een enige indruk maakt op onze zintuigen.

In de opstanding zaaien we niet het lichaam dat zal zijn. God zal ons een ander lichaam geven. In tegenstelling hiermee komt de geest terug wanneer we ontwaken uit de dood. Daarom worden we niet slechts opgewekt als gevoel hebbende

wezens, zonder enige verbinding met het verleden, maar als dezelfde individuen als tevoren, in staat om te profiteren van onze ervaringen voor de dood. Anders zouden deze geen waarde hebben in Gods grote doelstelling.

Deel 9 - De suprematie van geest - deel 2

De combinatie van vlees en bloed schijnt ons huidige, zielse lichaam aan te duiden, dat van vlees en botten het geestelijk lichaam. Het verschil zit in het bloed. Dit op zich houdt veel meer in, speciaal de ziel, want op dit moment is de ziel in het bloed. Het houdt ook heel de methode in van onderhouden en vitaliseren van het lichaam; zowel de lucht als het voedsel worden door het bloed naar de delen van het lichaam gedragen. Niet alleen stortte onze Redder Zijn bloed uit bij Zijn dood voor onze zonden, maar Hij wijdde ook bij Zijn levendmaking een nieuwe manier van menselijk leven in, zonder bloed. Toen Lazarus en anderen werden opgewekt was het bloed nog steeds aanwezig en hervatte het zijn gebruikelijke taken. Maar dat was niet het geval toen onze Heer het leven terug nam dat Hij had afgelegd. De geest verlevendigde het identieke lichaam, maar niet het bloed dat Hij had gestort. Het was niet meer nodig. En het lichaam scheen nu krachten te hebben die vlees en bloed niet bezitten.

Tegengesteld aan het bloed is de terugkeer van de geest. Het woord *terugkeren* heeft bewezen de sleutel te zijn tot de doodstoestand. Zo kan ook *terugkeer* de uitdrukking zijn van de opstanding. Jairus' dochter was gestorven. Bij het terugroepen tot leven, lezen we dat *haar geest terugkeerde* (Luc. 8:55). Het schijnt meer dan slechts bewustzijn of leven te zijn, maar een persoonlijke essentie, waarvan deze de tekenen zijn. Het had haar lichaam verlaten om terug te keren naar God, maar werd door onze Heer terug gebracht. Deze uitdrukking is waard om te overdenken op een punt waar onthulling niet erg spraakzaam is. Waar bewijs schaars is moeten we er ten volle gebruik van maken en is één aanduiding in de heilige tekst meer waard dan boekdelen vol uit andere bronnen. Figuurlijk was het meisje slechts aan het dommelen, en werd ze al snel wakker. Letterlijk was ze dood.

De geest in het leven

Er zijn in dit leven veel opmerkelijke tegenstellingen tussen de geest en het vlees, zoals duidelijk wordt uit de zeer sterk morele kleuring van hun respectievelijke bijvoeglijke naamwoorden, *vleselijk* en *geestelijk*. Dit wordt zwaar benadrukt in verlossing, want God, in het bijzonder in deze bediening, doet vrijwel exclusief een beroep op onze geesten. De gevolgen, ook, zijn vrijwel geheel beperkt tot onze geesten, zelfs al worden onze lichamen (en niet zozeer ons *vlees*) er in een beperkte wijze door geëvitaliseerd. Maar bij levendmaking is geest nog steeds prominent aanwezig en zijn vlees en bloed afwezig; zelfs het lichaam wordt *geestelijk*, maar niet geest. Indien de plaats van geest in leven zo anders is dan die van het vlees, zodat het vaak er aan tegengesteld is, zouden we niet verwachten

dat het deelt in het lot van het vlees bij het overlijden. Er wordt niets gezegd over de ontbinding er van. Er is geen hint van verval. Het gaat niet naar het ongeziene[dodenrijk;vert.], zoals de ziel. Het feit dat het terugkeert naar de Schepper Zelf doet ons denken aan de hoge eer er van, zelfs in de ontering door de dood.

Hoewel geest, misschien, het meest moeilijke onderwerp voor ons mensen is om te begrijpen, omdat wij geen geesten zijn, is geest in een toestand van niet-uiting nog veel verwarrender. We kunnen in staat zijn iets van geest te vatten, zoals het vandaag in ons werkzaam is, hoewel we er snel bij zijn om het met ziel te verwarren. We kunnen zelfs een mate van begrip hebben over de werking van de geest bij de levendmaking, maar de pauze tussen de dood en de levendmaking, terwijl het lichaam terugkeert naar de grond en de ziel naar het ongeziene, vanwaar ze kwamen, schijnt een buitengewone belasting te leggen op onze mentaliteit. Hier is het beter onze eigen gedachten geheel te wantrouwen en een microscopisch onderzoek toe te staan van de weinige goddelijke zinspelingen over de geest bij deze crisis om hun indruk te maken op ons denken.

De geest van onze Heer wordt in het bijzonder benadrukt bij Zijn dood. Toen Hij het aan Zijn Vader had *geplaatst*(Luc. 23:46), *laat* Hij de geest *gaan* (Matt. 27:50) en *geeft* Hij Zijn geest *op* (Joh. 19:30). Laten we elk van deze uitdrukkingen overdenken om te zien wat we kunnen waarnemen van hun betekenis en gebruik.

Het woord "plaatsen" is letterlijk NAAST-PLAATSEN (paratitheemi) in het Grieks. In deze betekenis wordt het door onze Heer gebruikt wanneer Hij Zijn discipelen opdracht geeft de vissen en de koeken te plaatsen die Hij gezegend had voor de menigte (Marc. 6:41; 8:6,7). Als een verzwakte figuur, echter, wordt het door Paulus gebruikt toen hij Timotheüs opdracht gaf (1Tim. 1:18). Sprekend tot de Efezische oudsten in Milete, vertrouwde hij hen toe aan God en aan het woord van Zijn genade (Hand. 20:32). Petrus roept hen op die lijden naar de wil van God, om hun zielen toe te vertrouwen aan een trouwe Schepper, bij het doen van het goede (1Petr. 4:19). Naast deze wordt er een ietwat andere vorm letterlijk gebruikt voor de koeken en de vissen (Marc. 8:6), voor voedsel (Luc., 10:8; 11:6; Hand. 16:34; 1Kor. 10:27), en figuurlijk voor een gelijkenis (Matt. 13:24,31), voor bezittingen (Luc. 12:48), onderwijs (Hand. 17:3) en voor de discipelen van de Heer (Hand. 14.23).

Wij zouden onze lichamen niet in Zijn zorg plaatsen, want we weten dat ze gedoemd zijn te vergaan. Geen verstandige heilige zou zijn ziel in God plaatsen in de dood, want hij weet dat die terug zal keren naar het ongeziene. Maar de Schrift spreekt van de geest in de dood als een zaak die nog steeds bestaat(hoewel het niet leeft), en als een storting die in de persoonlijke zorg van God of van Zijn Christus achter blijft. Niet wetend dat bewustzijn verbonden is met de ziel, niet met de geest, is het gebruikelijk om deze feiten te gebruiken om een bewuste tussentoestand te bewijzen. De reactie hierop heeft de geest achter gelaten als niet meer dan de adem, die verloren gaat en verdwijnt in de lucht. De waarheid ligt in het midden. De geest is dat deel van de mensheid dat terugkeert naar Gods speciale bewaring, want daarin ligt de toekomst van de mensheid en van het individu, wanneer hij tenslotte zijn bestemming vervult in het beeld van God, waarvoor hij werd geschapen.

Hieruit kan men zien dat, in het verzwakte, figuurlijke gebruik van het woord, zaken van speciale waarden, die blootgesteld zijn aan gevaar, toevertrouwd worden aan hen die ze dienen te beschermen en bewaren. De oudsten in Efeze hadden onder zich een aantal mannen die volgelingen achter zich wilden trekken. Wat kon Paulus er aan doen? De enige krachten die de rest tegen deze gang van zaken konden beschermen zijn God Zelf en het woord van Zijn genade. In Petrus zijn de zielen van de heiligen in gevaar. Ze zijn blootgesteld aan vervolging. Alleen hun Schepper kan hun zielen beschermen, en zij kunnen hun aandeel leveren door goed te doen. Zo worden ook, net als de geest van de Heer in de dood, de Efezische heiligen en de zielen van Petrus' lezers, toevertrouwd aan God, om door Hem veilig bewaard te worden.

Het zou goed voor ons zijn veel te mediteren over het feit dat Christus Zijn geest toevertrouwd aan God. Hij vertrouwde niet *Zichzelf* of Zijn *lichaam* toe, of Zijn *ziel* (zoals de meeste van Zijn volgelingen vandaag zouden doen). Zijn lichaam werd toevertrouwd aan het graf, waar men het kon zien en bewaken. Zijn ziel ging Hades binnen, het onwaarneembare; daarom verdween alle gevoel en bewustzijn. Maar we kunnen niet ontkomen aan de indruk dat de geest een schat was die door God bewaard diende te worden. De Schrift geeft ons de indruk dat de geest nog steeds bestaat (niet leeft of bewustzijn heeft), een schat die door God Zelf bewaard moet worden tot de opstanding of levendmaking.

De andere uitdrukkingen die gebruikt worden wijzen in dezelfde richting. Het zou onverstandig zijn om de ziel aan God toe te vertrouwen, want er is geen gevoel. Het is alleen in een zeer effectieve en vanzelfsprekende figuur dat het gezegd wordt in het onwaarneembare te zijn, of in het ongeziene [sheol - Hades], want dit zijn termen die vergetelheid uitdrukken. Zo wordt er ook niets gezegd over het *opgeven* van de ziel of het *laten gaan* van de ziel, maar dit wordt wel bevestigd over de geest. Onze Heer Zelf werd, een korte tijd daarvoor, overgegeven door Pilatus (Joh. 19:16). Er moet altijd een voorwerp zijn dat men kan overgeven of laten gaan. Het duidt op het scheiden van een bezit, de verschijning van iets dat binnenin geweest is.

De zaak van onze Heer *kan* buitengewoon zijn geweest, daarom is het goed dat we de bevestiging van Stefanus hebben, toen die stierf. Terwijl men hem nog met stenen bekogelde, zei hij: "Heer! Jezus! Ontvang mijn geest!" (Hand. 7:59;SW). Dat de Heer *hem* in de opstanding zou ontvangen was duidelijk genoeg voor Stefanus. Dat Hij niet zijn lichaam ontving is ook helder. En dat geldt ook voor zijn ziel. Er is kennelijk een betekenis waarin de geest door de Heer "ontvangen" wordt, terwijl de ziel slaapt en het lichaam vergaat.

De twee getuigen

Een zeer opmerkelijk voorval van de terugkeer van leven wordt gegeven in het verslag over de twee getuigen. We lezen: "En na deze drie-en-een-halve dag ging een levensgeest uit God in hen en zij stonden op hun voeten"(Openb. 11:11;SW). In het woord "levensgeest" zit een metonymie, die de bron van het leven aangeeft, dat wil zeggen, de geest die leven toebedeelt. Het is ook opmerkelijk dat het niet de geest *van* God is, maar *een* geest *uit* God, duidelijk hun eigen geesten die naar God waren terug gekeerd in de dood, opnieuw hun lichamen binnen gaand. Dit

bevestigt volkomen het feit dat, in de dood, de menselijke geest zodanig in Gods bewaring is dat het terugkeert bij de opstanding.

In de dood keren de drie menselijke factoren terug naar van waar ze kwamen. Maar er is een groot verschil tussen hun bronnen, net zoals waarheen ze terugkeren. Een is persoonlijk. Het lichaam komt uit de grond en gaat er in terug. Het is grond als alle andere grond. Dezelfde substantie kan, op verschillende tijden, deel uitmaken van het weefsel van twee of meer personen. De ziel is zelfs nog vager. Ze komt uit de vergetelheid en keert terug in het onwaarneembare. Zoals we hebben gezien, schijnt de adem de geest te ondersteunen, zoals voedsel van de grond dat met het lichaam doet. Maar de geest is zeer zeker niet adem, en keert niet terug naar de lucht. Het komt van God, en keert naar Hem terug. Het is niet slechts een deel van kracht die genomen wordt uit het grote, universele reservoir van energie, en er weer in terug wordt gestort. In de mens komt het van de Godheid. Hier staan de schepselen in contact met de Schepper. Het keert terug naar de grote Vader van Geesten. Tekort schietend in leven en bewustzijn, heeft het toch een bestaan, en keerde het terug naar een levenloos lichaam en bracht het weer terug tot leven. Daarom vertrouwen we het toe aan Zijn bewaring bij het naderen van de dood.

Bij de levendmaking zal God ons een veel heerlijker lichaam geven dan we nu bezitten. Hiervan wordt niets gezegd over onze geest. Het is niet van dezelfde klasse als het vlees. De gezindheid van de geest is leven en vrede (Rom. 8:6). De verandering bij de levendmaking (Rom. 8:11) is niet te danken aan onze geest, maar aan het inwonen van Gods Geest in ons. Zelfs in onze sterfelijke lichamen hebben een ijveren van Zijn Geest, en het brengt ons een voorsmaak van toekomstige levendmaking, wanneer we onze leden gebruiken om God een genoeg te doen. En het is door de kracht van Zijn Geest dat onze lichamen omgevormd en verheerlijkt zullen worden, niet door die van ons. Op deze wijze zal God Alles in allen zijn. Daarom is er geen noodzaak om onze geesten te veranderen of ze kracht en heerlijkheid te geven. De Geest van God in ons zal de bron zijn van voortdurende en nooit ophoudende kracht, pracht en genoeg. Onze eigen geesten zullen samengelast worden aan de Zijne, niet langer voortgesleurd in het stof door het doodneigende vlees, maar opgewekt tot de hoogste hoogten door associatie met de levengevende Geest van God.

Wanneer de geest allerhoogst is, zal onze verandering voorbij zijn. Onze vitaliteit zal zo groot zijn, we zullen zo vol zijn van leven, dat onvergankelijkheid, onsterfelijkheid, kracht en heerlijkheid net zo duidelijk aanwezig zullen zijn als verderf, sterfelijkheid, zwakte, en schaamte nu. En dat alles zal teweeg gebracht worden door eenvoudig toewijzing van geest, zonder mate. Er is een nauwe analogie tussen leven en redding. Lichamelijk leven, net als Israels redding, is een combinatie van werken en genade. De geest werd gegeven, maar moet nog uitgeoefend worden. Maar de genade die we *nu* hebben is helemaal uit God, zonder enig werk van ons; en zo is de volheid van de geest en het leven dat er zijn zal. Het is gewoon door God, door heilige Geest, Die Alles in allen wordt. Niet langer zullen we kracht, leven, geest druppelsgewijs van Hem afleiden, door hinderende kanalen, maar we zullen ons rechtstreeks koesteren in de weldadige stralen van Zijn stralende Geest.

De mensheid moet, om mens te zijn, een lichaam hebben. Ze kan niet veranderd worden in een vormeloze geest en toch mensheid blijven of haar taken vervullen in Gods doelstelling. Maar tot op heden is het lichaam een middel geweest van haar vernedering en ontarding. In de toekomst zal de geest de oorzaak zijn van haar opkomst en verhoging. Nu is de geest onderdrukt en verslagen. In de toekomst zal het ongeketend en overwinnend zijn. Moge deze blik in de toekomstige duurzaamheid en kracht en oppermacht er van ons helpen om het de hoogste plaats te geven in ons huidige leven!

EINDE